

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ Τελευταῖοι Κερανοῦ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ Μάχη τοῦ Βενεβεντού, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παυᾶ. — Γεωργίου Ὀρέ: Ἡ Κομῆσσα Σάρρα, μετάφρασις Ι. Π. Γεωργαντοπούλου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΣ

[Συνέχεια]

Ἡ Βέρθα Βισσάρ

τῆ Καικιλία δὲ Φορτερόζ.

«Ω! ὦ! ὦραία μου δεσποινίς, νομίζω ὅτι ἡ καρδιά μας πάσχει περισσότερο ἢ ὅσον ὑποθέτομεν. Θέλεις ἐγὼ μεγαλειτέρα σου νὰ σὲ συμβουλευσω; Μὴ ἀποφασίσῃς τί. Περίμενε. Εἰς τὴν Γεωργίαν Σάνδην ὑπάρχει τύπος θαυμασίου, τὸν ὅποιον σοὶ συνιστῶ.

«Εἶναι ἡ δεσποινίς Ἐδμέ δὲ Μωπρά.

«Αὕτη ἀγαπᾷ, ὡς σύ, συγγενῆ, ὅστις κατὰ πολὺ ὁμοιάζει τῷ ἐξαδέλφῳ σου Κορεντίνῳ. Ὀνομάζεται Βερνάρ νέος ληστής ἐκ τοῦ κλάδου τῶν Μωπρά, φοβερῶν ληστῶν ζώντων ἐκ λεηλασιῶν ἐν τῇ κρύπτῃ αὐτῶν εἰς τὸν βράχον Μωπρά.

«Ἡ δεσποινίς Ἐδμέ, πρὶν ἢ δοθῆ τῷ Βερνάρ, ὄν ἀγαπᾷ καὶ εἰς ὃν φέρει ὡς προῖκα τὴν καλλονὴν καὶ τὴν περιουσίαν της, ὑποβάλλει αὐτὸν ὑπὸ δοκιμασίαν ἐπὶ χρονικὸν διάστημα, ὅπερ θὰ σοὶ φανῆ αἰώνιον, ἐπτά ἐτῶν. Τοῦτο εἶναι ὀλίγον ὑπερβολικόν.

«Ἄν καὶ σύ, προσφιλὴς μοι, ἂν θέλῃς νὰ ὑποβληθῇς εἰς παρομοίαν θυσίαν, μιμηθῆτι τὴν δεσποινίδα Ἐδμέ καὶ ἀνάμεινον νὰ βεβαιωθῇς περὶ τῶν προτερημάτων τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος τοῦ Κορεντίνου.

«Ἄν ὁ κόμης δ' Ἀμβαρὲς ἦναι ἀληθῶς

τίμιος ἄνθρωπος καὶ χρηστός, φρονιμώτερον εἶναι νὰ ὑπακούῃς τῇ μητρί-σου.

«Ὁ Γεώργιος μοὶ εἶπέ τι κατὰ τὸ πρόγευμα. Μὲ ἠρώτησεν ἂν ὁ γάμος οὗτος ἀπεφασίσθη καὶ ἂν θὰ τελεσθῆ προσεχῶς, χωρὶς νὰ μοὶ εἴπῃ τι πλέον. Τῷ ἀπήντησα ὅτι οὐδὲν εἶναι ἔτι ὀριστικόν καὶ ὅτι ἐν δέοντι θὰ τον συμβουλευθῆς.

«Ἐπειδὴ εἶναι λίαν ἐχέμυθος, ἤλλαξε θέμα ὁμιλίας.

«Χαῖρε, ἀγαπητῆ Καικιλία. Ἐδειξα τὰ σχεδιάσματά σου εἰς τὸν σύζυγόν μου, ὅστις, μ' ὄλην τὴν σοβαρότητά του, ἐγέλασε μέχρι δακρύων.

«Πολλὰ φιλήματα ἐξ ὧν ἡμῶν.

«Βέρθα»

KZ'

Ὁ δραγόνος τίθησιν εἰς ἐνέργειαν τὰ σχέδιά του.

Ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Κλαυδίου Κερανοῦ εἰς Πενοῆ, τὸ λογικὸν τῆς μητρός του ἐφάνη ἐδραιωθέν. Ἡ ὦραία κόρη τοῦ Γουεενὲκ ἠσθάνθη πάντοτε διὰ τὸν νεώτερον υἱὸν της ἰδιαίχως ἀγάπην.

Ἐλεγε πολλάκις τῇ Ἀγνῇ ὅτι ὁ Κλαυδίους ἦν ἀρνίον ἐν φωλεᾷ λυκιδέων.

Ὁ νεαρὸς ἰατρός ἠρέσκετο διερχόμενος μακρὰς ὥρας πλησίον τῆς μητρός του.

Ὁ Ζεαννίνος, οὐτινος ὁ ζῆλος διὰ τὸν λατρευτὴν του ἐδιπλασιάζετο, εἶχεν ἐξηγήσει τῷ Κλαυδίῳ τὴν ἀσθένειαν, ἐξ ἧς ἡ μήτηρ του ἔπασχε χωρὶς νὰ εἴπῃ αὐτῷ τὴν αἰτίαν.

Ὁ νεανίας ἀφιέρου τῇ Μαριάννῳ πάσας αὐτοῦ τὰς στιγμάς, καθ' ἃς δὲν εὐρίσκετο εἰς Λοριὰν καὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς κυρᾶ Νικόλ. Ὡδήγει αὐτὴν εἰς περίπατον εἰς τὰ πέριξ ἀνά τὰ δάση, διηγούμενος αὐτῇ τὴν πικρὰν ἱστορίαν τῶν ἐν Παρισίοις σπουδῶν του, καὶ τοὺς ἀγῶνας, οὓς κατέβαλεν ὅπως ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του.

Ἄνεκόνου αὐτῇ τὰς ἐλπίδας του.

Ἦδη εἶχε διανύσει τὸ δυσχερέστερον μέρος.

Ἡδύνατο ν' ἀρκεσθῆ ἐν τῇ ἐργασίᾳ του.

Ἦν ὑπὸ τὴν προστασίαν διασῆμου χειρουργοῦ ὑποσχομένου αὐτῷ ὅτι μετὰ τινα ἔτη θὰ τῷ παρεχώρει τὴν πελατεῖαν του καὶ θὰ τον ἀνεδείκνυε. Παρεσκευάζετο διὰ διαγωνισμὸν ἐπὶ καθηγησίᾳ. Τέλος ἔβαινεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς πλήρους ἐπιτυχίας.

Πολλάκις ἠθέλησε νὰ διευθυνθῆ μετὰ τῆς μητρός του πρὸς τὸ μέρος τῶν ἐλῶν τοῦ Σαιν-Ζιλδᾶς, ἀλλ' αὕτη ἀπέφευγε προφασίζομένη κόπωσιν.

Παρεκάλει ἐπίσης τὴν Ἀγνὴν νὰ συνοδεύσῃ αὐτάς. Πλήν, πρὸς μεγάλην αὐτοῦ ἐκπληξιν, ἐκείνη ἐδείκνυε μεγάλην ἀποστροφὴν διὰ τὸν περίπατον.

Ἡ νεανίς κατέστη ἀλφνης φίλη τῆς μονώσεως. Ἡ χάριστείτη μόνον εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἐνθα ἐνεκλείετο ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους σχεδὸν μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ὁ Κορεντίνος καὶ ὁ Ἰάκωβος ἔλειπον εἰς τὰς ἐργασίας των.

Ὁ Ζοσίλ Τρενέκ, ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τῆς ἐπαύλεως, ἠσχολεῖτο εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ εἰς τοὺς σταύλους ἢ τοὺς ἀγρούς ἐν συνοδίᾳ τοῦ πρωτοτόκου, ὅστις μετὰ καρτερίας ἐκαλλιέργει τὰς γαίας τῆς οἰκογενείας.

Ἦν ἡ ἐποχὴ τῆς σπορᾶς τοῦ σίτου.

Ἐνός τῶν ἀπείρων ταραχῶδων παθῶν, τῆς φιλοδοξίας, τῶν ἐρώτων τῶν μὲν καὶ τοῦ μίσους τῶν δέ, ὁ Ἰβ ἠσχολεῖτο πάντοτε εἰς τὴν γεωργίαν μεταβαίνων καθ' ἡμέραν εἰς τοὺς ἀγρούς, ἐνῶ ἡ Ροζίνα προηγεῖτο αὐτοῦ δίδουσα χεῖρα βοηθείας τῷ προσφιλεῖ αὐτῆς ἑραστῇ.

Ἦν ὠρασιότατη ἡ Ροζίνα μετὰ τὸν ἀπὸ τοῦ τραχύλου τῆς ἀνηρτημένον ἀργυροῦν σταυρόν, πρὸ πάντων δὲ ἦν εὐτυχιστάτη.

Ὁ ταλαίπωρος βαρόνος δὲ Κερανοῦ εἶχεν ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ τὴν ἐνυμφεῖτο ἅμα τῇ ἀποκαταστάσει τῆς Ἀγνῆς.

Οἱ ἀδελφοὶ του δὲν ἀπεδοκίμαζον αὐτόν. Ἐγνώριζον ὅτι ἠγαπάτο καὶ οὐδ' ἐσκέπτοντο κἂν ν' ἀντιτάξωσι τι εἰς τὴν ἐνωσίαν των. Ἦσαν ἄλλως τε πολὺ ἠγαπημένοι ἀδελφοὶ καὶ ἠνωμένοι, ὡς τὰ δάκτυλα τῆς χειρός. Ὅ,τι ὁ μὲν ἠθελεν, ὁ

δὲ τὸ ἤθελεν ἐπίσης. Ἐζων ὁμοῦ καὶ θ' ἀπέθνησκον ὁμοῦ.

Ἐνῷ λοιπὸν ὁ Ἴβ καὶ ἡ Ροζίνα ἠσυχολοῦντο εἰς τὰ ἀγροτικὰ αὐτῶν ἔργα ἡ Ἄγνη ἀνεγίνωσκεν ἐπανειλημμένως τὰς ἐπιστολάς τοῦ ἀξιωματικοῦ. Παρήγαγον ἐπ' αὐτῆς ἀποτελεσματικὰ δηλητηρίου παραλύοντος καὶ ναρκούντος.

Ὁ λοχαγὸς διὰ τρυφερῶν φράσεων τῆ παρίστα τὸν διακαθῆ πρὸς αὐτὴν ἔρωτά του, καὶ τὴν καταστροφὴν, ἣν ἡ καλλονὴ τῆς ἐπροξένει εἰς τὴν καρδίαν του.

Καρδιά δραγόνου!

Ἡ ἀθήα κορασίς, φύσει εὐπιστος, οὐδὲλως ἀμφέβαλλεν εἰς τὸν ἔρωτά του, πιστεύουσα εἰς τοὺς ὄρκους τῆς πίστεως, οὗς ὤμνυεν αὐτῇ.

Ἐκεῖνος ἐφλέγετο ἐκ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς χάριτος τῆς Ἄγνης.

Οὐδέποτε, εἰς τὰς πολλὰς καὶ ποικίλας αὐτοῦ κατακτήσεις, εἶχε συναντήσει παρομοίαν θελκτικὴν καλλονὴν, οὐδέποτε εἶχεν ἴδει γυναῖκα μᾶλλον ἐκείνης εὐσωμον καὶ πλήρη χάριτος.

Ἐν τούτοις δὲν ἦτο ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ἡ Ἄγνη ἠγάπα.

Ἦν τὸ ὄνειρόν της ἦν τὸ ὄν, ὅπερ πρὸ πολλοῦ ἀνέμενε καὶ ὅπερ ἔζη ἐν τῇ φαντασίᾳ της κεκοσμημένον ὑφ' ὄλων τῶν χαρίτων καὶ τῶν προτερημάτων.

Ὁ ἐπιχειρηματικὸς ἀξιωματικὸς διερχόμενος ὑπὸ τὸ παράθυρόν της, τῇ ἔριπτε τὸ γραμμάτιον, εἰς δ' ἐκείνη ἀνεγίνωσκε τὴν λέξιν ἔρωτος, τὴν λέξιν ἐκείνην, ἣν καθ' ἑκάστην νύκτα τῇ ἐψιθύριζεν ἐν τῷ σκότει μυστηριωδῆς τι ὄν, καὶ τὸ ὄν τοῦτο, ἐπραγματοποιεῖ τὸ ὄνειρον ὁ ἵπποτης ἀξιωματικὸς.

Ἦν ἡ παραμονὴ τοῦ προσκυνήματος εἰς Ἑλθὲν.

Ἦτο Σάββατον.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὠραῖος, ὀλίγον συννεφώδης. Τρεῖς ὥραι ἐσήμανον εἰς τὸ ὠρολόγιον τοῦ μαγειρείου τῆς ἐπαύλεως. Ὁ αἴλουρος τοῦ οἴκου μόνος ἐφύλασσε τὴν κατοικίαν, βέγγων ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τῆς κυρίας Κερανδάλ.

Ἡ ἔπαυλις ἦτο κενή.

Ἡ Μαριάννα καὶ ὁ Σακορράφας περιεπάτουσαν εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ κήπου τοῦ ἱερέως. Ὁ Κλαύδιος εἶχεν ἀναχωρήσει δι' Ἑλθὲν μετὰ τοῦ Καίσαρος, τοῦ ἵππου, ὅστις οὐδέποτε εἶχε τοσαύτως διατρέξει τὴν ὁδὸν ἐκείνην, ὅσον κατὰ τὰς διακοπὰς τοῦ νεαροῦ ἱατροῦ.

Οἱ ἄλλοι εἰργάζοντο εἰς τοὺς ἀγρούς.

Ἡ Ἄγνη ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἐπειρᾶτο ν' ἀναγνώσῃ καὶ δὲν ἠδύνατο.

Ἀνέμενεν.

Καθ' ἑκάστην στιγμὴν ἐγειρομένη παρετήρει τὰς ἀτραποὺς τὰς ἀγούσας ἀπὸ τοῦ χωρίου εἰς τὸ δάσος τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς.

Ὅπως διασκεδάσῃ τὴν ἀνίαν τῆς ἔλαβε τὴν τελευταίαν ἐπιστολήν, ἣν ὁ δ' Ἐστρέλ τῇ εἶχε δώσει τὴν προτεραίαν καὶ ἀνέγνωσεν αὐτὴν δι' εἰκοστὴν φοράν.

Ἡ Ἄγνη, θὰ φύγῃ μετὰ τινὰς ἡμέρας ἢ ἀδειά μου λήγει. Θέλω νὰ σοὶ ὁμιλήσω καὶ νὰ σοὶ εἰπῶ ἀκόμη, ἀλλὰ κρατῶν σε

ἐπὶ τῆς καρδίας μου, ἦτις διὰ σὲ μόνον πάλλει, πόσον σὲ ἀγαπῶ, καὶ νὰ σοὶ ὀρκισθῶ ὅτι μόνον σὲ θ' ἀγαπῶ.

Τὴν νύκτα ὅλην ἀνελογίζετο τὴν συνέντευξιν ταύτην μὴ γνωρίζουσα τί ν' ἀποφασίσῃ.

Ἐνῷ διετέλει βεβουθισμένη εἰς τὰς σκέψεις αὐτῆς, ἀναποφασιστος, ποθοῦσα, ἀλλὰ καὶ φοβουμένη τὴν συνέντευξιν, κρότος χάλικος πλήξαντος τὰς ὑέλους τοῦ παραθύρου τῆς ἀπέσπασεν αὐτὴν ἀπὸ τῶν διανοησῶν τῆς.

Ἐγερθεῖσα ἔσπευσεν εἰς τὸ παράθυρον.

Ἦν ὁ δ' Ἐστρέλ φέρων πολιτικὴν ἐνδυμασίαν κομψοτάτην.

— Σεῖς; εἶπεν αὐτῷ.

— Ναί. Ἀφῆκα τὸν ἵππον μου ἐκεῖ κάτω δεμένον εἰς ἓν δένδρον. Ἐφοβήθη μὴ μὰς ἴδωσι καὶ δὲν θέλω νὰ σὲ ἐκθέσω.

Καὶ πέμπων αὐτῇ φίλημα διὰ τοῦ ἄκρου τῶν χειλέων προσέθηκε:

— Καὶ ἡ ἀπάντησις;

— Θέλεις νὰ μὲ καταστρέψῃς, ἐψυθίσεν ἐκείνη.

— Μήπως ὁ ἔρωσις εἶναι καταστροφή; ὑπέλαθεν ὁ ἀξιωματικὸς ζωηρῶς. Σὲ ἀκούω! Θέλω νὰ σὲ ἴδω μίαν ὥραν ἐλευθέρως. διὰ νὰ σοὶ εἰπῶ ὅ,τι ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου. Μὲ καθιστᾷς παράφρονος. Ἀλλὰ καὶ σὺ μὲ ἀγαπᾷς; τὸ αἰσθάνομαι. Διατί νὰ ὑποφέρωμεν, ἀφοῦ δυνάμεθα νὰ εἴμεθα τόσον εὐτυχεῖς;

Καὶ αἴφνης μεταβάλλων τόνον:

— Εἰξεύρεις ὅτι εὐρίσκεσαι εἰς ἀληθὲς φρούριον; Χρειαζονται τηλεβόλα διὰ νὰ σὲ ἐκπορθήσῃ τις. Ἄνοιξόν μοι τὰς θύρας.

— Ὅχι τῶρα. Ἡ μήτηρ μου θὰ ἐπαλέθη.

Ὁ λοχαγὸς ἔκαμε κίνημα ἀνυπομονησίας.

— Ἀλλὰ πότε;

— Μὲ ἀγαπᾶτε λοιπὸν;

— Μέχρι θανάτου.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἡ Ἄγνη ὠχρισσα, ἐνῷ ἡ καρδιά της ἐπαλλε σφοδρῶς, ἔλθετε ἀπόψε, τὴν δεκάτην, εἰς τὸ βάθος τοῦ κήπου, ἐκεῖ κάτω. Ὑπάρχει μικρὰ ξυλίνη γέφυρα ἐπὶ τῆς τάφρου καὶ εἰς τὴν γωνίαν μικροῦ πύργου θὰ σὰς ἀνοίξω.

Τὸ κλειθρὸν τοῦ πυλῶνος ἐκρότησεν. Ἡ Ἄγνη ἤκουσε τοῦτο.

— Φύγετε, ἀνέκραξε ζωηρῶς. Εἶναι αὐτοί, εἰσέρχονται.

— Ἀπόψε, εἶπεν ὁ ἀξιωματικὸς, ὅστις ἐξηφανίσθη εἰς τινὰ ἀτραπὸν στέλλων τῇ Ἄγνῃ τελευταῖον φίλημα.

Κλονιζομένη, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου ἡ νεανίς ἠκολούθει αὐτὸν διὰ τοῦ βλέμματός της κρατῶσα τὸ μέτωπον διὰ τῆς τρεμούσης χειρὸς της.

ΚΗ'

Ὁ ὀφθαλμὸς τοῦ λαθροθήρα.

Εἰς Πενοὲ πάντες ἔχαιρον θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἐπῆλθεν εὐτυχὲς θέρος μετὰ τὰς βροχὰς καὶ τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος.

Ὁ Κορεντίνος, ὡς ἡ Ροζίνα καὶ ἡ Μαριάννα, ἦν μᾶλλον εὐχαρῖς ἢ μορφή του, ἢ ἄλλοτε σκυθρωπὴ καὶ σοβαρὰ, ἐμειδία ἤδη. Ἀλλ' αἱ ἀσχολαίαι του μετεβλήθησαν συγχρόνως τῇ φυσιογνωμίᾳ αὐτοῦ. Τὸ τυφέκιόν του ἔμενεν ἀνηρητημένον ἀπὸ τοῦ κρῖκου, τὸ δὲ πολύτιμον τοῦτο ὄπλον, δι' ὃ ὁ κύριός του ἐκαυχᾶτο, θὰ κατεστρέφετο ἐκ τῆς σκωρίας καὶ τοῦ κονιορτοῦ, ἂν μὴ ὁ Ἰάκωβος ἐλάμβανε τὴν δέουσαν δι' αὐτὸ φροντίδα. Ὁ Κορεντίνος ἐπλανᾶτο ἀνὰ τοὺς ἀγρούς καὶ τὰ δάση ὡς μαθητὴς κατὰ τὰς διακοπὰς.

Περιεπάτει μόνος εἰς τὸ δάσος κόπτων κλάδον, ἵνα στηρίζεται καὶ προμηθεύηται οὕτω ἀνευ ἐξόδων ἐλαφρὰν καὶ ἀβλαβῆ βακτηρίαν.

Προετίμα ἰδίως τὰ μᾶλλον ἀπόκεντρα μέρη, ἵνα ἐκεῖ ἀφίεται ἐλευθεριώτερον εἰς τὰ ὄνειρα αὐτοῦ, πολλὰκις δὲ ἐπὶ τῶν βράχων καθήμενος ἀπήγγελλεν εἰς τὰ δένδρα αὐτοσχεδίου στίχους ὡς ποιητῆς.

Ἐμενεν ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους ἀναμένων τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν μακρόθεν θὰ διέκρινε τὸ πτερόν τοῦ πύλου τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

Ἐνίοτε ἴστατο κατὰ τὴν διάβασιν αὐτῆς, ὡσαύτως δ' αὐτὴ εὐρίσκετο μετὰ πολυπληθοῦς συνοδίας ἐχαιρίετα αὐτὸν διὰ τῆς χειρὸς ἣ ἐχωρίζετο τῶν συντρόφων της καὶ πλησιάζουσα τὸν Κορεντίνον τῷ ἀπνύθουε χαριέντας λόγους καὶ λέξεις φιλικὰς καὶ ἐνθαρρυντικὰς, αἵτινες καθίστων αὐτὸν εὐτυχῆ διὰ τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας.

Τὴν ἐσπέραν, ἐπερχομένης τῆς νυκτός, ἀνεζήτηε ὑψηλὸν τι μέρος, ἀφ' οὗ θὰ ἠδύνατο νὰ βλέπῃ τὰ κατάφωτα παράθυρα τοῦ Σαιν-Ζιλδὰς, τοῦτο δὲ ἤρκει ἵνα φωτίσῃ τὴν ψυχὴν του διὰ τοῦ θεοῦ φωτός.

Ἐν τούτοις κατὰ στιγμὰς κατετρύχετο ὑπὸ ἀρρητοῦ ὀδύνης.

Ἡρώτα αὐτὸν μήπως ἐγένετο παίγιον φρεναπάτης; τόσον ὁ ἔρωσις τῆς ἐξαδέλφης του τῷ ἐφαίνετο ἀπίθανος καὶ χειμερικὸς. Ἐσκέπτετο μήπως τὴν ἔκφρασιν ἀπλῆς φιλικῆς καὶ αἰσθημάτων οἴκτου μᾶλλον ἢ ἀγάπης ἐξελάμβανε ὡς ἔρωτα.

Πῶς νεανίς, λατρευτὴ ὡς ἡ Καικιλία, εὐγενής, ὠραία καὶ τοσαύτην ἔχουσα περιουσίαν, ἠδύνατο νὰ κατέλθῃ μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ν' ἀγαπήσῃ ἓνα ἀγροῖκον ὡς αὐτὸν!

Ἐν τούτοις ἠννοεῖ καὶ ἔβλεπε κάλλιστα, ὅτι ἄλλο τι προέδιδεν ἢ στάσις καὶ οἱ λόγοι τῆς ἐξαδέλφης του ἢ οἰκτίρμονα συμπάθειαν; εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της διέβλεπε σαφῶς ἄλλο αἰσθηματὸν ἢ ἀπλῆν φιλίαν.

Τὸ μείδιον στόμα της προέδιδεν αὐτῷ τὴν φλόγα τῆς καρδίας της. Ἐφαίνετο θέλουσα ν' ἀνυψώσῃ αὐτὸν μέχρις ἑαυτῆς, ἵνα μὴ ἐκείνη κατέλθῃ μέχρις αὐτοῦ.

[Ἐπεται συνέχεια].

* Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια)

Μικροὶ καὶ θηριώδεις, ὁμοιάζουσι πρὸς παραφρονήσαντας μύρμηκας, καταβροχθίζοντας ἀλλήλους περὶ βῶλον χώματος. Ὁ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των ἰστάμενος θάνατος θαυμάζει βλέπων τὴν μανίαν, ἣν ἔχουσι τὰ μικρὰ ταῦτα σώματα, ὅπως ἀλληλεξολοθρευθῶσιν ἀνευ τῆς συνδρομῆς του.

Ἡλίθιοι, ἔτι καὶ ἐν τοῖς ἔργοις, ἀτινα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προκαλοῦσι τοὺς θρήνους, εἶναι ἀξιοὶ τοῦ χλευασμοῦ ἐκείνων, οἵτινες θαυμάζουσι τὸ θέαμα τῆς καταγίδος.

Ἡ διακεκομμένη μάχη τῶν δύο γαλερῶν εἰς οὐδὲν ὀριστικὸν κατέληγεν. Ἀπὸ μιᾶς καὶ ἐπέκεινα ὥρας ἐμάχοντο, πολλοὶ εἶχον φονευθῆ ἑκατέρωθεν, ἀλλ' οὐδεὶς ὑπεχώρει.

Ὁ Γορέλλος, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀναλάβῃ τὴν τῆς γαλέρας πηδαλιούχισιν, ἠσθάνθη αἰφνης προαίσθημά τι, ἀναφλέξαν αὐτὸν κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε μὴ δυνάμενος νὰ κρατηθῆ πλέον προσεκάλεσε τὸν ναύτην ἐκεῖνον, εἰς ὃν καὶ προηγουμένως εἶχεν ἐμπιστευθῆ τὸ πηδάλιον, ἔδωκεν αὐτῷ ὁδηγίας τινὰς κατεσκευασμένως καὶ ἔτρεξεν εἰς τοὺς ὑπὸ τὸ κατάστρωμα κοιτῶνας.

— Τί κάμνετε ὀπλισμένους οὕτως; εἶπεν εἰς τὸν κυβερνήτην, ἰδὼν αὐτὸν φέροντα πέλεκυν.

— Τί κάμνω! τί κάμνω! Τί κάμνου με τὸ τσεκουῖρι, ὅταν πολεμοῦν ἐπάνω εἰς τὸ κατάστρωμα; Πάω νὰ βγάλω τὸ μεγαλύτερο ἄχτι, ὅπου αἰσθάνθηκα ποτὲ εἰς τὴ ζωὴ μου. Ἔτσι κ' ἔτσι θὰ πεθάνουμε αὐτὴ τὴ νύχτα. Ἄ! καὶ νὰ τῶξευρα!... Μὰ τώρα νὰ τὸ βάλῃς 'ς τὰ πόδια δὲν εἶναι δυνατὸν. Λοιπὸν προτιμῶ νὰ τελειώσω μὲ μιὰ καλὴ τσεκουριά εἰς τὸ κεφάλι, διότι ἡ ἰδέα, πῶς θὰ πνιγῶ εἰς τὸ νερό, μὲ κάνει νὰ πεθάνω πρὶν τῆς ὥρας. Καὶ σεῖς διατί ἀφίσετε τὸ τιμὸν;

— Ἄν τὸ ἀφίσα καὶ ἦλθα ἐδῶ, εἶναι ἄλλος ποῦ φροντίζει δι' αὐτό. Ἀλλὰ δὲν μοῦ κάνετε τὴν χάριν νὰ μοῦ δώσετε αὐτὸ τὸ τσεκουῖρι;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ; . . . Ἐγὼ πέρνω αὐτὸ τὸ ἄλλο, ἀλλὰ εἰπέτε μου, παρακαλῶ, τί θὰ κάμετε τώρα;

— Ἡ μάχη βαστᾷ πολὺ καὶ ἡ νίκη εἶναι ἀβέβαιη. Ὁ Κάρολος, καθὼς εἶναι βαρεὶά ἀρματωμένος, δὲν τολμᾷ νὰ πηδῆσῃ εἰς τὴν τσιτσιλιάνικη γαλέρα. . .

— Καί;

— Ἐγὼ, ὅπου εἶμαι ἔμπειρος εἰς αὐτά, θὰ δοκιμάσω. Πολλαῖς φοραῖς, ἡ ἑκβασίς

ἐξαρτᾶται ἀπὸ μίαν αἰφνιδίαν τὸλμην. Οἱ ἀνθρωποὶ ὁμοιάζουσι μὲ τὰ πρόβατα, ὅπου πάει ὁ ἓνας, τρέχουσι καὶ οἱ ἄλλοι.

— Καί;

— Ὅταν πατήσω τὸ πόδι εἰς τὴν γαλέρα, ἐλπίζω ὅτι μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ θὰ ἀνθῆξω τόσο, ὥστε ὅποιος ἔλθῃ ἔπειτα νὰ εἰμπορέσῃ νὰ μὲ βοηθήσῃ. . . ἀλλῶς πρέπει ν' ἀποθάνω.

— Καὶ ἐγὼ θὰ ἔλθω μαζὶ σας. . . βέβαια. . . εἴθε νὰ εἰμποροῦσα ἔτσι νὰ σας δώσω—καὶ ταῦτα λέγων εἶδε μετὰ λύπης τὸ μέρος, ἔνθα ἔκειντο τεθραυσμένα τὰ δύο ἄγγεῖα—καὶ ἓνα ποτηράκι κρασί, καθὼς θὰ ἔλθω μαζὶ σας. . . Ὡ! αὐτὸ θὰ σας ἐδυναμώνει τὴν καρδιά. . . ἀλλὰ. . . τώρα πάει! Ὅ, τι εἰμποροῦσα νὰ ὑποφέρω τὸ ὑπόφερα. . . Ὅσφ μεγάλη καὶ ἂν ἦναι ἡ λύπη σου, δὲν εἰμπορεῖ νὰ φθάσῃ ποτὲ τὴ δική μου. . . Εἰμπορεῖ λοιπὸν νὰ δεῖξωμεν εἰς τὸν Κάρολον πῶς πηδοῦν εἰς ταῖς ἐχθρικαῖς γαλέραις.

Ἐν τούτοις, εἶχον φθάσῃ εἰς τὸν κωπητήρα, καὶ ὁ κυβερνήτης ἠναγκάσθη νὰ παύσῃ, διότι, ἄλλως, Κύριος οἶδε πόσον θὰ διήρκει ἡ φλυαρία του. Ὁ Γορέλλος, ἐπισκοπήσας δι' ἐνὸς βλέμματος τὴν θέσιν τῶν δύο γαλερῶν, εἶπεν εἰς τὸν κυβερνήτην:

— Ἐδῶ, ἀπὸ τὴν πρῶμην, εἶναι καλλίτερα. Ἐδῶ αἱ γαλέραι συγκρούονται συχνότερα καὶ εἶναι τόσο σύγχυσις, ὥστε θὰ κατορθώσωμεν ὅ, τι θέλομεν, καὶ ὄχι ὅ, τι εἰμποροῦμεν. Ἀκολουθήσατέ με.

Φθάσαντες εἰς τὸ ὑποδειχθὲν μέρος, ὠπισθοχώρησαν, ὅπως πηδήσῃσι καλλίτερον, καὶ ἐπήδησαν. Ὅστις θέλει, ἄς ἀρνήται ὅτι ἀφευκτος εἰμαρμένη ἀρέσκειται νὰ ἀνατρέπῃ τὰ σχέδια τῶν θνητῶν.

Ὁ ἀγαθὸς κυβερνήτης, ὅστις πᾶσαν ἄλλην βᾶσανον θὰ ἐπροτίμα, καὶ οὐχὶ νὰ βυθισθῆ εἰς τὸ ὕδωρ. . . ὅστις εἶχεν ἀποφασίσῃ καὶ ἐτοιμασθῆ νὰ πολεμήσῃ. . . ὅστις, λαβὼν ὑπ' ὄψιν τὸ πάχος τοῦ σώματός του, εἶχε πηδήσῃ κατὰ τρόπον δυνάμενον νὰ ἐμβᾷ ἔν ἀπελπισμῷ καὶ τοὺς δεξιωτέρους, ἐνῶ ἔθετεν ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς γαλέρας τὸν πόδα του, προσέκοψε καὶ ἔπασεν ὑπτιος εἰς τὴν θάλασσαν, ἥς αἱ ρανίδες, ἐκ τῆς πτώσεως, ἐξηκοντίσθησαν ἐπὶ τῶν καταστρωμάτων τῶν δύο γαλερῶν. Ὁ δυστυχῆς, κατορθώσας νὰ στραφῆ, ἐξήγαγε τὴν κεφαλὴν ἐκ τοῦ ὕδατος καὶ ἐκραυγάζεν ὡς δαιμονισμένος:

— Ἀρνόλδε! Γορέλλε! ρίξετέ μου ἓνα σχοινί, διότι πνίγομαι. . . Ἀρνόλδε! Γορέλλε! . . . Θεέ μου! . . . κανεὶς δὲν μοῦ ἀποκρένεται. Ἐκλαμπρότατε κόμη! . . . ἀφίσετε διὰ μία στιγμή τὸ τσεκουῖρι καὶ τρέξετε νὰ βοηθήσετε τὸν φτωχὸν Ἀρμάνδον, τὸν κυβερνήτην. . . Ὡ, ἐνδοξότατε κόμη! . . . Ἐ! ἐσὺς φωνάζω, κόμη! . . . ἀλλὰ καὶ αὐτὸς δὲν θέλει νὰ μὲ ἀκούσῃ. . . εὐμορφῃ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, εὐγένεια, νὰ ἀφίνουσι ἔτσι νὰ πνιγῆ ἓνα χριστιανό! . . . σὰν νάμουνα σκυλοτόμαρο! . . . Νάττανε τοῦλάχιστον ἐδῶ ἓνας παπᾶς νὰ μὲ ξεμολογήσῃ! . . .

Νέον κῦμα περιέβαλε καὶ κατέκλυεν

αὐτόν. Μεγίστη ποσότης ὕδατος εἰσῆλθεν εἰς τὸν λάρυγγά του, καὶ ὁ δυστυχῆς κυβερνήτης μικροῦ ἐδέησε νὰ πνιγῆ. Ἀλλ' ἐπὶ τέλος κατάρθωσε ν' ἀνέλθῃ αὐθις εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων πλήρεις αἵματος καὶ ἐξφθημένους ἐκ τῶν σπασμῶν τοῦ ἐμέτου καὶ κραυγᾶζων:

— Ὡοιμέ! . . . Πόσον εἶναι πικρὸ! . . . Ὡοιμέ! . . . βοήθεια! . . . ὦ! δικολοκότη! . . . Ὅταν εἶχα δέματα πανιά, ἂν μ' ἔπιανε τρικυμία, ἔριχνα τὰ πανιά εἰς τὴν θάλασσα καὶ ἐγλύτωνα. . . καὶ ἐσεῖς, ἐνδοξότατε κόμη, ὅπου δὲν σας ἔρριξα, ἔτσι φέρεσθε μαζί μου; . . . μὲ ἀφίνετε εἰς τὴ θάλασσα; . . . ὑποφέρνετε μὲ τόσο ἀσπλαγχνία νὰ πνιγῶ; . . . Ἄ! διατί νὰ μὴν φορτώνω πάντοτε πανιά! . . . Τί θὰ 'πῆ ὁ κουμπάρος μου, εἰς τὸν ὅποτον ὑποσχέθηκα νὰ φέρω κρασί τῆς Σικελίας; Ὅθ' ἔπῃ πῶς ἀφίσα νὰ πεθάνω διὰ νὰ μὴν ἐκτελέσω τὴν ὑπόσχεσί μου. . . εὐμορφῃ διαγωγῇ κουτέικη! . . . Εἰς τὴν πίστι μου, δὲν θὰ ἐκάνετε μία χάρι, μὲ τὸν παρὰ 'ς τὸ χέρι! . . .

Καὶ ἐξηκολούθει λέγων, ὅτε μὲν ἀστειολογῶν, ὅτε δὲ κραυγάζων ἐν ἀπελπισμῷ. . . ἄχρις οὐ κατάρθωσε νὰ κρατηθῆ ἀπὸ τῶν ἀρμῶν τῶν τῆς γαλέρας του σανίδων καὶ τόσο ἰσχυρῶς, ὥστε ἀφίσειν ἐπ' αὐτῶν τὰ τῶν ὀνύχων του ἴχνη.

Ὁ Γορέλλος εὐτυχέστερος τοῦ συντρόφου του, τοῦλάχιστον κατὰ τὸ πῆδημα, ἔφθασε σῶς ἐπὶ τῆς σικελικῆς γαλέρας, καὶ ἀμέσως ἐπληξεν διὰ τοῦ πελέκεως κατὰ κεφαλῆς τὸν ἀπειλητικῶς ἐνώπιόν του ἰστάμενον καὶ διεχώρισε τὴν παρεῖάν του ἀπὸ τοῦ ἄνω μέρους τοῦ δεξιοῦ ὠτὸς μέχρι τῆς ρινός.

Ὁ εἰς τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ δυστυχοῦς ἐκείνου ἐξήλθε τῆς κόγχης του, ὁ δὲ ἕτερος ἐβυθίσθη. Ἐπεσε ὀλολύξας καὶ ὕψωσε τὰς χεῖρας, ὅπως φέρῃ αὐτὰς εἰς τὸ τραῦμα· ἀλλὰ δὲν ἔφθασε, διότι ὁ θάνατος ἀπήλλαξεν αὐτὸν τοῦ κόπου τούτου.

Ὁ Γορέλλος διήλθε πατήσας ἐπὶ τοῦ πτώματος καὶ συνήτησε νεανίσκον, ὅστις ἰδὼν τὴν πληγὴν ἐκείνην ἔτρεχε νὰ ἐκδικήσῃ τὸν φονευθέντα. Πόσον καλλίτερον δι' αὐτὸν θὰ ἦτο, ἂν ἔμενον εἰς τὴν θέσιν του καὶ ἂν εἶχε ἐλάσσονα φιλανθρωπίαν, ἢ μεῖζονα ἰσχύν. . . διότι, ἐνῶ ὕψωσε τὸ ξίφος κραυγάζων: ἀπόθανε! . . . ὁ Γορέλλος ἐπληξεν αὐτὸν μετὰ τοσαύτης λύσεως ἐν τῇ κοιλίᾳ, ὥστε ὁ πέλεκυς εἰσῆλθεν ὅλος σχεδὸν ἐν αὐτῇ. Ὅτε δὲ ὁ Γορέλλος ἀπέσυρεν αὐτόν, τὰ ἐντόσθια τοῦ δυστυχοῦς χυθέντα ἐκρέμαντο ἀπὸ τοῦ βουβῶνος καὶ τῶν μηρῶν του.

Ὁ νεανίσκος, ὠρῶμενος, ἐκράτησεν αὐτὰ δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, καὶ ἤρξατο φεύγων ταχύτατα. . .

Ἀλλ' ὁ θάνατος κατέλαβεν αὐτόν. Τὸ πτώμα του ἔπεσε βαρυγδουπήσαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος καὶ ἡ ψυχὴ του ἀπέπτη εἰς τὴν χύραν τῆς ἀμοιβῆς ἢ τῆς τιμωρίας, κλαίονσα τὸ ἄνθος τῆς ἀπολεσθείσης νεότητος.

Πολλὰς ἄλλας πληγὰς κατήνεγκεν ὁ Γορέλλος, ἄς δὲν ἀναφέρει ὁ ἱστορῶν τὰ

γεγονότα ταῦτα συγγραφεύς, διότι κατὰ τὴν νύκτα ἐκείνην μένων παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Καρόλου δὲν ἠδυνήθη νὰ ἰδῆ αὐτάς, τὸ μὲν ἀσχολούμενος εἰς τὴν ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἀμυναν, τὸ δὲ ἕνεκα τοῦ σκότους, ὅπερ διεδέχετο τὴν λάμπιν τῶν ἀστραπῶν. Ἀρκεῖται δὲ λέγων, ὅτι ὁ Γορέλλος οὐδὲ βήμα ἐπροχώρει, χωρὶς νὰ καταφέρῃ καὶ μίαν πληγὴν εἰς ταῦτα δὲ ἀκούμεθα καὶ ἡμεῖς. Ἀλλ' ἐπειδὴ — προστίθῃσιν ὁ αὐτὸς ἱστορικός — δὲν ζῶμεν κατὰ τοὺς καιροὺς τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως Ἀρθούρου, καθ' οὓς αἱ μάγισσαι ἔδιδον μαγικὰς πανοπλίας εἰς τὸν Λανσιλλῶττον, ὅπως ἐκπορήθη τὸ φρούριον τῆς Τεθλιμμένης Φρουρᾶς, ὁ Γορέλλος ἔβλεπε τὸ αἷμά του ρέον ἀπὸ διαφόρων πληγῶν καὶ ἠσθάνετο ἐκλιπούσας τὰς δυνάμεις του, ἐνῶ ὁ ἀριθμὸς τῶν τραυματίων του ἠῤῥαζε. Ὁθεν, καταφυγὼν εἰς τὸν μεσαῖον ἰσθμὸν τῆς γαλέρας, ἐστήριξε ἐπ' αὐτοῦ τὰ νῦα καὶ ἐκεῖ ἀπεφάσισε ν' ἀμυνθῆ ἄχρι οὗ αἱ δυνάμεις ἐπέτρεπον αὐτῷ τοῦτο.

Ἐκεῖ δὲ, περιστρέφων τὸν πέλεκυν, κατῶρθεν νὰ διατηρηθῆ ἐπ' ὀλίγον ἔτι. Ἀλλ' ἐνῶ οἱ ἐχθροὶ περιεκύκλουν αὐτόν, προσπαθοῦντες νὰ τὸν ἀποτελειώσωσι, στραφεὶς ὅπως ἀποκρούσῃ τοὺς ἐπιτιθεμένους, προσέκοψεν ἐπὶ τινος πτώματος καὶ ἔπεσε χαμαί. Τότε θὰ κατεσπάραττον αὐτὸν βεβαίως, ἂν μὴ ὁ Θεός, ὅστις ἐπεφύλασεν αὐτῷ φρικωδέστεραν τύχην, τὸν ἐβοήθει διὰ θαύματος. Στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ νεκροῦ, κατῶρθεν νὰ ἐγερθῆ ἐπ' ἐνὸς τῶν γονάτων.

Τότε Σικελὸς τις, ὅστις ἦτο δεξιόθεν αὐτοῦ, θέλων νὰ τὸν φονεύσῃ, κύψας ἔπληξεν αὐτόν διὰ τοῦ ἐγχειριδίου του, ὅπερ κακῶς διευθυνθὲν τὸν εὔρεν ἐπὶ τοῦ κροτάφου καὶ διέσχισεν οὐχὶ βαθέως τὴν παρεϊάν του ἄχρι τῆς σιαγόνης...

Εἶδετέ ποτε τὴν λύσσαν τῶν ἀνθρώπων; Παρομοιάζουσιν αὐτὴν πρὸς τὴν τῆς τίγρεως, οὐχὶ διότι αὕτη ὁμοιάζει πρὸς ἐκείνην, ἀλλὰ διότι μόνη αὕτη προσεγγίζει μικρὸν πρὸς αὐτὴν...

Ὁ ἀνθρώπος εἶναι μοναδικός... Φοβερώτατος ἐν πᾶσι!

Μετὰ λύσσης, ἥτις πρὸς οὐδὲν δύναται νὰ παραβληθῆ, ὁ Γορέλλος ἤρπασε τὸν βραχίονα τοῦ πληξάντος αὐτόν καὶ τὸν ἔστρεψε τόσον ἰσχυρῶς, ὥστε τὸν ἐρόνευσε δι' αὐτοῦ τοῦ ἐγχειριδίου του.

Ὁ φονευθεὶς, ὅστις ἦτο μεγαλόσωμος, πεσὼν ἐπὶ τοῦ Γορέλλου κατεπλάκωσεν αὐτόν.

Τοῦτο δὲ συνέβη τόσον ταχέως, ὥστε ἕτερός τις, θέλων νὰ πληξῆ τὸν Γορέλλον διὰ τοῦ πελέκει, συνέτριψε δι' αὐτοῦ τοὺς ὤμους τοῦ νεκροῦ.

Ἐν τούτοις, ὁ Κάρολος, ὅστις ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν εἶδε τὸν Γορέλλον πηδήσαντα τόσον γενναίως ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς γαλέρας, ἠσθάνθη ὀργὴν, αἰσχύνην καὶ εὐγενῆ πόθον νὰ δράμῃ εἰς βοήθειάν του, βλέπων ὅτι ὡς ἐφέρετο οὐδὲν κατῶρθου, ἐκράυαγεν:

— Ἄρχον Γίλλη, τρέξατε καὶ διατάξατε ἐκ μέρους μας τὸν Μισὼ Λαβροδερφή

καὶ ὅσους ἄλλους δυνηθῆτε νὰ εὔρητε, νὰ ἔλθωσιν ἀμέσως ἐδῶ.

Ὁ ἄρχων Γίλλη ἔδραμεν ἀμέσως. Ὁ δὲ Κάρολος ἀπομακρυνθεὶς μικρὸν, ὅπως μείνῃ μαλλὸν ἐλεύθερος, ἀφῆρεσε τὰς σιδηρὰς αὐτοῦ χειρίδας, τὰ περιβραχιόνια καὶ τὰ περιπόδια, εἶτα ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν του. Ἐν τούτοις, οἱ προσκληθέντες ἱππῶται προσῆλθον αὐτῷ, ὅστις ἤρχισε παροτρύνων αὐτοὺς διὰ τῶν ἐξῆς λόγων:

— Βαρόνοι, ὁ πηδαλιούχος τῆς γαλέρας ἡμῶν ἐπήδησεν ἐπὶ τῆς ἐχθρικῆς, δόσας σπανιώτατον παράδειγμα τόλμης καὶ ἀνδρείας. Ἀπωλέσαμεν οὕτως ὠραίαν περίστασιν νὰ δοξασθῶμεν. Ἀλλ' ἂν δὲν δυνάμεθα πλέον νὰ λάβωμεν τὸ πρῶτον γέρας, ἄς κατακτήσωμεν τοῦλάχιστον τὸ δεύτερον, βοηθοῦντες τὸν ἐν ὅπλοις συνάδελφόν μας.

Οἱ βαρόνοι περιεκύκλωσαν ἀμέσως αὐτόν, ταῦτα εἰπόντα, καὶ μόλις ἐπλησίασαν αἱ δύο γαλέραι, ἐπήδησαν ἀμέσως πάντες κραυγάζοντες: Μουζοά!.. Μουζοά!..

Ἡ τύχη ἐβοήθησεν αὐτούς, ὥστε, καίπερ μοὶ ἀπαλλαγέντες, ὡς ὁ Κάρολος, τοῦ βάρους τῶν ὅπλων των, εὐρέθησαν ἀβλαβεῖς ἐπὶ τοῦ ἐχθρικοῦ πλοίου.

Ἡ ἀνθρωπίνη ἐκείνη μάζα, πεσοῦσα μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς κατὰ τῶν Σικελῶν, ἀπώθησεν αὐτούς καὶ ἐξηνάγκασε νὰ ὑποχωρήσωσι.

Ἀλλ' οὗτοι, ἀναλαβόντες θάρρος, ὤρμησαν αὐθις ἀγρίως κατὰ τῶν Γάλλων, οἵτινες ἤρχισαν νὰ ὀπισθοχωρῶσι... καὶ ὀπισθοχωροῦντες βαθμηδὸν ἐφθασαν εἰς τὸ ἔρκος, ὅπου καὶ ἐστάθησαν, διότι ἂν ἐν βήμα ἔτι ἐποίουν πρὸς τὰ ὀπίσω, θὰ ἔπιπτον εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὁ ἀνθρώπος, τιθέμενος μετὰξὺ ἀηλιπισμένης ἀμύνης καὶ θανάτου, σπανίως ἠτάσσεται.

Οἱ Γάλλοι, καίπερ μετὰ κόπου, ἀνεκτῆσαν τὸ ἀπώλεσθὲν διάστημα. Τόσον δὲ πολὺ συνεπέζοντο, ὥστε δὲν ἠδύναντο νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ ξίφη των κατ' οὐδένα τρόπον.

Συνεκρούοντο, ὠθοῦντο, ἀντωθοῦντο, μὴ δυνάμενοι νὰ ἔλθωσιν εἰς τακτικὴν μάχην.

Ὁ Κάρολος, ἀνὴρ γενναῖος, καταλιπὼν αἰφνης τὸν πέλεκυν, ἤρπασε τὸν ἀντίπαλον αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ λαίμου καὶ ἔσφιγγεν αὐτόν τόσον πολὺ, ὥστε τὸν ἔρριψε νεκρὸν χαμαί.

Οἱ ρωμαικαιότεροι τῶν συντρόφων του ἔσχον τὴν αὐτὴν ἰδέαν, καὶ ἐπέτυχον, διότι οἱ Σικελοὶ δὲν περιέμενον τοιοῦτον εἶδος μάχης.

Οἱ ἔχοντες ἐγχειρίδια ἐποίησαντο χρῆσιν αὐτῶν.

Τότε οἱ ἐχθροὶ ὑπεχώρησαν, καὶ αἰσθανόμενοι ὅτι τὸ πλεῖστον αὐτῶν ἦσαν τετραυματισμένοι, ἐδίστασαν νὰ ἀνανεώσωσι τὴν ἔφοδον.

Ἡ στιγμὴ αὕτη τοῦ δισταγμοῦ ἀπεφάσισε τὴν ἐκβασιν τῆς μάχης, διότι οἱ Γάλλοι, εὐρεθέντες πλέον ἐλεύθεροι νὰ μεταχειρισθῶσι τοὺς πελέκει των, περὶ τὴν χρῆσιν τῶν ὁπίων ἦσαν ἰκανώτατοι, ἐξηνάγκασαν αὐτοὺς μετ' οὐ πολὺ

νὰ παραδοθῶσι. Τότε ὁ Κάρολος διέταξε νὰ παύσῃ ἀμέσως ἡ μάχη.

Ταῦτα συνέβαινον καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Γορέλλος, τεθαμμένος σχεδὸν ὑπὸ τὸν πολύσαρκον ἐχθρόν, ὃν εἶχε φονεύσῃ, ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τοῦ θανάτου.

Ὁ κατενεγκὼν τὸ κτύπημα, ἀντὶ νὰ ἐπαναλάβῃ αὐτό, ἄφισε τὸν πέλεκυν ἐμπεπηγμένον εἰς τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ καὶ ἐπωφελούμενος τὰ σκότη ἐφυγεν ἀθουρώδως, ὅπως σῶσῃ τὴν ζωὴν του.

Ὁ Κάρολος, μετὰ τὴν νίκην, ὠθούμενος ἐκ τῆς ἀγάπης, ἣν οἱ γενναῖοι αἰσθάνονται πρὸς ἀλλήλους, ἐπιλαθόμενος παντὸς ἄλλου, ἤρχισε νὰ προσκαλῆ ὀνομαστὶ τὸν Γορέλλον. Οὗτος δὲ, ἀκούσας τῆς φωνῆς του, ἀπήντησεν:

— Ἐκλαμπρότατε! ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ αὐτὸν τὸν νεκρόν, ὁ ὅποιος διὰ τοῦ βάρους του θέλει νὰ ἐκδικηθῆ κατ' ἐμοῦ, διότι τοῦ ἀφῆρεσα τὴν ζωὴν.

Ὁ Κάρολος, σῦρας κατὰ μέρος τὸ πτώμα, ἔτεινε τὴν δεξιὰν πρὸς τὸν Γορέλλον, ὅπως βοηθήσῃ αὐτὸν νὰ ἐγερθῆ λέγων:

— Εἶσθε πληγωμένοι;

— Ναί, ἐκλαμπρότατε, καὶ εἰς πολλὰ μέρη. Πιστεῦω ὅμως ὅτι αἱ πληγαί μου δὲν εἶναι ἐπικίνδυνοι.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ ὁ ἅγιος Μαρτίνος τοῦ Τούρ! Ἐπιθυμεῖτε νὰ σὰς μεταφέρουν εἰς τὴν γαλέραν μας;

— Ἐπιθυμῶ νὰ ἀναζητηθῆ ὁ κυβερνήτης Ἀρμάνδος. Ἦτο μαζὺ μου, ὅτε ἐπηδήσαμεν, ἀλλὰ δὲν τὸν εἶδα πλέον εἰς τὸ πλευρὸν μου.

Ὁ Κάρολος διέταξε ν' ἀναζητηθῆ ὁ Ἀρμάνδος. Εἶτα, στραφεὶς πρὸς τοὺς Σικελούς, οἵτινες ἔμενον γονυπετεῖς, εἶπεν αὐτοῖς:

— Ἐγέρθητε. Ἐπράξατε πᾶν ὅ,τι εἶναι ἐπιτετραμμένον εἰς ἀνθρώπον ζῶντα νὰ πράξῃ. Δὲν εἶθε λοιπὸν ἀξιοὶ τοιαύτης ταπεινώσεως, καὶ ὁ Θεὸς νὰ με φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ τὴν ἐπιβάλω ἐγὼ εἰς ὑμᾶς. Ἡ τύχη σὰς ἐνίκησεν ἀλλ' ἡμεῖς ἐκτιμῶμεν τὴν ἀνδρείαν σας καὶ σὰς θαυμάζομεν. Ἄν πάντες οἱ σύντροφοί σας ὁμοιάζουσι πρὸς ὑμᾶς, εἰς δυσχερέστατον ἔργον προσεκάλεσεν ἡμᾶς τὸ Βατικανόν, ἀλλ' ἄξιον ἐνὸς υἱοῦ τῆς Γαλλίας. Οὕτως, ἡ νίκη ἡμῶν θὰ ἦναι ἐνδοξος, καὶ ἡ ἡττα ἀνευ αἰσχύνης. Τώρα, ἄς προσπαθήσωμεν νὰ σωθῶμεν ἀπὸ τῆς καταιγίδος, τῆς ὁποίας ἡ λύσσα ἐξακολουθεῖ. Ὁδηγήσατέ μας ὑμεῖς ἐμπιστευόμεθα εἰς τὴν εὐκρινείαν σας, διότι οἱ ἀνδρεῖοι οὐδέποτε ὑπῆρξαν προδόται. Προσεκάλεσα τὸν ναύαρχον.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Κάρολος, καὶ ὁ Θεός, ὅστις ἔβλεπε τὴν καρδίαν του, γινώσκει μόνον πόσον προσεποιεῖτο. Εἶναι δὲ βέβαιον ὅτι ἦτο ἡκιστα διατεθειμένος νὰ ἐμπιστευθῆ εἰς τοὺς ἡττημένους τὴν διεύθυνσιν τῆς γαλέρας, καὶ μάλιστα εἶχεν ἤδη εἶπῃ εἰς τὸν Γορέλλον:

— Σεῖς θὰ ἦσθε ὁ κυβερνήτης.

Ἀλλὰ, γινώσκων καλῶς τὰ τοῦ κόσμου, δὲν ἠγνοεῖ ὅτι ὅταν δὲν δύναται

τις νὰ μεταχειρισθῆ τὴν ἔνοπλον δυσπιστίαν, ἥτις εἶναι καὶ ἡ καλλιτέρα, δὲν ἀπολείπεται ἄλλο αὐτῷ ἢ νὰ προσποιηθῆται γενναϊότητα. Ἐβλεπε δὲ ὅτι ὁ ἡμιθρίαμβός του ἐκεῖνος δὲν ἦτο τοιοῦτος, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζῃ αὐτὸν κατὰ παντὸς φόβου, προσερχομένου ἐκ τοῦ θάρρους καὶ τῆς ἰσχύος τῶν πολεμίων.

— Ἴδου ὁ ναύαρχος! . . . ἐκραύγασε τὸ πλήρωμα. . . καὶ ἐν τῷ σκότει ἠκούσθησαν βήματα πολλῶν ἀνθρώπων βαδίζοντων πρὸς τὸν Κάρολον.

— Καταθέτω εἰς τοὺς ὑμετέρους πόδας τὸ ξίφος, εἶπεν ἀνὴρ τις ταπεινῆ τῆ φωνῆ. . . καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς, ἔνδοξε κύριε, νὰ δεχθῆτε τὴν διαβεβαίωσιν τῆς πιστεῶς μου.

Ἄστραπὴ τις ἐφώτισε κατ'ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὴν σκηνήν.

Ὁ Κάρολος, ἔχων τὴν μίαν τῶν χειρῶν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ Γορέλλου, περικυλωμένος ὑπὸ πολλῶν βαρόνων, ἐποίησε σημεῖον, ὅπως ἀποδοθῆ εἰς τὸν ναύαρχον τὸ ξίφος· οὗτος δέ, ἐν πλήρει ταπεινώσει, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν, ὅπως ἐκδηλώσῃ αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην του, ἢ μᾶλλον ὅπως προσποιηθῆ εὐγνωμοσύνην.

— Ἐκδίκησις τοῦ Θεοῦ! . . . ἐκραύγασεν ἀγρίως ὁ Γορέλλος, ἀπωθήσας ὡς μανιώδης τὸν κόμητα.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Ν. ΠΑΝΑΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΡΑ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις ἡ μήτηρ τῆς Σάρρας προσήλθε, σύνοφρος δὲ καὶ ἀπειλητικῆ ἔλαθε τὴν μικρὰν διὰ τῆς χειρός, ἔλκουσα αὐτὴν πρὸς τὴν σκηνοπηγίαν. Ὁ εὐσαρκος ἀνὴρ ἐψιθύρισε βαρείας τινὰς λέξεις ἀπειθυνομένους πρὸς τοὺς ἀγνώμονας ἐκείνους καὶ ἀναισθητοὺς Ἀθιγγάνους, οἵτινες δὲν ἐγίνωσκον νὰ ἐκτιμῆσωσι τὴν ἀγαθότητα τῶν ἐνδιαφερομένων δι' αὐτοῦς. Εἶτα ἐποίησε βήματά τινα πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἀρχηγοῦ, ὅστις ραθύμως ἐκάπνιζε μακρὰν ἀνατολικὴν καπνοσύριγγα, ἠρσιμένοσ ἐπὶ τῆς τοῦ χαλκῆος θύρας, καὶ ζωνρὰ διάλεξις ἀντηλλάγη μεταξὺ αὐτῶν.

Παραχρῆμα ὁ ἀρχηγὸς ἀφείλε τὸν πῖλόν του καί, μειδίων, ὑπεκλίνατο πρὸ τοῦ εὐσάρκου κυρίου. Οὗτος ἐξήγαγε βαλάντιον ἐκ τοῦ θυλακίου του καὶ ἔδωκεν αὐτὸ τῷ ἀρχηγῷ, ὅστις, ἀπειλητικῶς ἐκάλεσε τὴν μητέρα τῆς Σάρρας. Μετὰ τινὰς λόγους, αὐτὴ ὠπισθοχώρησε ζωνρῶς, εἶτα ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ, σφοδρῶς τὴν γῆν διὰ τῶν ποδῶν τῆς πλήττουσα. Ὁ ἀρχη-

γὸς ὁμως μετὰ πλείονος ὠμίλησε σφοδρῶς καὶ ἐπιτακτικῶς τὴν χεῖρα ὑψώσας, εἶπε τοὺς λόγους τούτους:

— Αὐτὴ δὲν εἶναι κόρη σου!

Ἡ γυνὴ τότε ἐκάθησε κατὰ γῆς, λαβοῦσα τὴν μικρὰν Σάρραν ἐν ταῖς ἀγκάλαις αὐτῆς καὶ βαθῆως ἐστέναξε. Ὁ ἀρχηγὸς ἐκ νέου τραχεῖς λόγους αὐτῇ ἀπηύθυνε, καί, ἀνευ ἀντιστάσεως ἀλλὰ πικρῶς κλαίουσα, ἡ βοήμις ἀφῆκε νὰ παραλάβωσι τὴν Σάρραν. Ὁ εὐσαρκος ἀνὴρ ὠδήγησε τὸ τέκνον εἰς τὴν ὀδοπορικὴν ἄμαξαν, ἐν ἣ εἶχεν εἰσελθῆ καὶ ἡ κυρία, ἥτις βλέπουσα παρ' αὐτῆ τὴν Σάρραν ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς, ἤρπασε αὐτὴν περιπαθῶς ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς, ἀσπαζομένη ἠδέως τὸ δροσέν πρόσωπόν τῆς, ἐνῶ ἡ ἄμαξα ἔφευγε δρομέως, ἀφιεῖσα ὀπισθεν αὐτῆς τὰς συντρόφους τῆς βρεφικῆς ἡλικίας τῆς κόρης καὶ τῆς ἀθλιότητος καὶ τῶν στερήσεων τοῦ παρελθόντος τῆς.

Ἡ μελανεῖμων γυνὴ ἦτο ἡ λαίδυ Ὁδοννορ. Τριακοντάετις χηρεῦσασα, ἡ ἀριστοκρατικῆ αὐτῆ, ἔσχε τὸ ἀτύχημα τοῦ ἀπολέσαι μὴνάς τινὰς πρὸ τοῦ συναντηθῆσαι τῇ Σάρρᾳ τετραετῆς κοράσιον, ἀφ' οὗ ἐξήρτα πάσας τὰς τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας. Παράφρων σχεδὸν ἐξ ἀπελπισίας, ἐπὶ τινὰς ἐβδομάδας διετέλει μεταξὺ ζῆθς καὶ θανάτου. Ὑψίστατο κρίσεις, καθ' ἃς ἐκάλει διὰ μεγάλων κραυγῶν τὴν μικρὰν τῆς Νέλλυ, λέγουσα ὅτι δὲν ἀπέθανεν, ἀλλ' ὅτι τὴν ἔκλεψαν, διακηρύττουσα μάλιστα, ὅτι τοῦτο διεπράχθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς λόρδου Mellivan Grey, γραμματέως τοῦ κράτους, ὅστις καταστραφεὶς ὑπὸ τῶν ἀνυπολογίστων δαπανῶν θυελλώδους νεότητος, ἤρπασε τὴν κληρονόμον ἵνα ἀσφαλίσῃ ἑαυτῷ τὴν τῆς ἀδελφῆς του κληρονομίαν.

Ὁ λόρδος Mellivan Grey βαρέως ἔφερε τὸ ἄλγος τῆς ἀδελφῆς καὶ σφόδρα ἤχθητο ἐπὶ ταῖς διανοητικαῖς ταύταις ἀποπλανήσεσιν αὐτῆς. Πᾶν μέσον μετήλθεν ὅπως καταπραύνη τὸ πνεῦμα τῆς λαίδυ Ὁδοννορ, πλὴν οὐδὲν κατορθώσας ἀπεσύρθη εἰς τὰς ἐν Ἰρλανδίᾳ γαίας του. Βαθμηδὸν ὁμως ἡ κυρία ἀνεκτάτο τὸ λογικόν, μετέβη εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἐν ᾧ, πρὸ τοῦ τάφου ἔνθα ἡ θυγάτηρ τῆς καθυῖθε τὸν ἀγγελικὸν ὕπνον τῆς, ἐδέησεν ὅπως ἡ μήτηρ βεβαιωθῆ περὶ τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος. Ἐκτοτε οὐδὲν ἄλλως ἀπέβαινε δυσχερῆς ἡ συμφιλίωσις μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, ἥτις καὶ ἐπῆλθε. Ἡ λαίδυ Ὁδοννορ ἀπηχθάνετο ἤδη τὴν οἰκίαν, ἐν ἣ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἐτελεύτησε. Ἡθελῆσε λοιπὸν ν' ἀπομακρυνθῆ αὐτῆς καὶ ἀπεφάσισε νὰ μεταβῆ εἰς Κόρκ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ λόρδου ἀδελφοῦ τῆς.

Πολλὰκις αἱ λυσιτελέστεραι φαινόμενα περιστάσεις ἄγουνεν εἰς λίαν δυσάρεστα ἀποτελέσματα. Ἡ εἰς Ἰρλανδίαν αὐτῆ ἀποδημία, ἡ μέλλουσα ν' ἀσφαλίσῃ τὴν πλήρη μεταξὺ ἀδελφοῦ καὶ ἀδελφῆς συμφιλίωσιν, ἐπήνεγκε πλήρη ρῆξιν. Ἡ λαίδυ, ἐπιστρέφουσα ἐκ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦ ἀδελφοῦ, ἀπῆντησεν ἐπὶ τῆς λεωφόρου τοῦ Δουβλίνου, πρὸ τῆς θύρας ἐργαστηρίου

τινὸς χαλκῆως, κυλινδουμένην ἐπὶ τῆς πόας μετὰ μεγάλου κυνὸς τὴν μικρὰν ἀθιγγανίδα τὴν μέλλουσαν νὰ καταλάβῃ τὴν τοῦ τόσον θρηνηθέντος τέκνου θέσιν. Ἡ λαίδυ Ὁδοννορ ἐβεβαίωσεν πάντοτε ὅτι βλέπουσα τὴν Σάρραν, κατεπλήττετο ἐπὶ τῇ μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς μικρᾶς Νέλλυ ὑφισταμένης ὁμοιότητος. Παραυτίκα κατελήφθη ὑπὸ τῶν ἄλλοτε ὑπονοιῶν τῆς, ἐπιτακτικωτέρων ἤδη ὑπέρποτε. Ἐνόμισεν, ὅτι εἶχε ζῶσαν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς τὴν κόρην ἐκείνην, ἣν ἔλεγεν ὅτι τῇ ἔκλεψαν καὶ ἣν ἡ θεία Πρόνοια τῇ ἀπέδιδεν ὡς ἐκ θαύματος. Ἐξώρμησε τοῦ ὀχῆματος, πλὴν ἡ ἀνάμνησις τοῦ ὑπὸ ἰτέας σκιαζομένου τάφου, ὑπὸ τὸν λίθον τοῦ ὀποίου ἀνεπαύετο ἡ μικρὰ Νέλλυ, τῇ ἐπανήλθεν αἴφνης, καὶ ἔκλαυσε πικρῶς τὴν ἐκ δευτέρου ἀποπτᾶσαν χιμαϊράν τῆς. Ἡ πολυτελοῦς ἐξωτερικοῦ οἰκία, ἐν ἣ εἰσῆλθεν, ἦτο ἡ κατοικία τοῦ ἐπιστάτου τῆς κυρίου Purdey, ἱκανωτάτου περὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του ἀνθρώπου. Οὗτος ἦτο ὁ εὐσαρκος ἐκεῖνος με φαβορίτας κύριος, ὅστις, ἐπιθυμῶν νὰ παράσχη ἐκδουλεύσιν τῇ δεσποίνῃ αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἐπισπᾶσθαι τὴν εὐνοίαν τῆς, ἐδραζατο τῆς περιστάσεως, προσῆλθε τῷ ἀρχηγῷ τῆς βοημικῆς ὀμάδος, συνεβλήθη μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς τιμῆς τῆς μικρᾶς Σάρρας ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ τινος ὄρνιθος ἢ προβάτου καὶ ἐξαγοράσας αὐτὴν ἤγαγε παρὰ τῇ λαίδυ.

Ὁ λόρδος Mellivan Grey, ὅστις εἶχεν ἤδη συνδιαλλαγῆ μετὰ τῆς ἀδελφῆς, ἔμαθε μετὰ βαθείας ὀδύνης τὴν εἰσαγωγὴν τῆς τετραετίδος ταύτης εὐνοουμένης ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς λαίδυ Ὁδοννορ, πλὴν ἐνόμισεν ὅτι τοῦτο θὰ ἦτο παροδικὴ τις ἰδιοτροπία. Ἐλεγεν ἐν ἑαυτῷ, ὅτι πρῶταν τινὰ ἡ ὑψηλὴ κυρία θ' ἀνδιζετο τὸ ζῶν ἄθυρμά τῆς καὶ θὰ παρεκάλει ν' ἀπαλλάξωσιν αὐτὴν διὰ ποσοῦ τινος χρημάτων τῆς ἐνοχλητικῆς ταύτης παιδός.

Ἄλλ' ὑπελόγησεν ἀνευ τοῦ ξενοδόχου. Ἡ μικρὰ Σάρρα ἐκέκτητο οὐ μόνον ἄρρητον καλλονήν, ἀλλὰ προσέτι εὐφυῖαν οὐ τὴν τυχοῦσαν, δι' ὧν κατέθελες τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς εὐεργετιδὸς τῆς καὶ κατέκτησε τὸ πνεῦμά τῆς. Καὶ οἱ δεσμοὶ δι' ὧν συνεδέθη μετὰ τῆς λαίδυ ἀπέβαινον ἔτι στερεώτεροι, τοῦ χρόνου προϊόντος, τόσον ὥστε πάντες οἱ περὶ αὐτὴν, ἀριδῆλως ἔβλεπον, ὅτι ἡ Σάρρα ἀντεκατέστησε πληρέστατα τὴν Νέλλυ ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς μητρός.

Τότε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Mellivan ἀνεώθησαν, τότε κατεῖδε τὸν κίνδυνον, ὃν ἡ κληρονομία διέτρεχε, πρᾶγμα, ὅπερ δὲν ἤρχετο εἰς τοὺς ὑπολογισμοὺς του. Μετέβη λοιπὸν εἰς ἐπίσκεψιν τῆς ἀδελφῆς του, καθ' ἣν θλιβεροὶ λόγοι ἀντηλλάγησαν ἐκατέρωθεν. Ὁ λόρδος κατέλιπε τὴν λαίδυ Ὁδοννορ, λέγων ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανιδῆ πλέον διὰ βίου, εἰς δ αὐτῆ ἀπεκρίνατο ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ μόνον εὐάρεστον, ὅπερ ἀκούει παρ' αὐτοῦ.

Ἐκ πείσματος πρὸς τὴν ἀδελφὴν ὁ λόρδος ἐνυμφεύθη. Συνεζεύχθη τὴν θυγατέρα

πλουσιωτάτου τινός ζυθοποιοῦ τοῦ Λονδίνου, ὅπερ συνετέλεσεν ἐτι μάλλον νὰ ἐξάψη τὴν ὄργην τῆς λαίδου Ὀδοννορ, λίαν προσκειμένην τοῖς ἀριστοκρατικοῖς ἐθίμοις καὶ ἔξέσιν, ἔγκλημα δὲ θεωροῦσαν τὴν παράβασιν αὐτῶν.

Ἡ τοῦ ζυθοπώλου οἰκογένεια, περιφρονουμένη ὑπὸ τῆς λαίδου, ἐξεμάνη κατὰ τῆς θετῆς κόρης, καὶ ἤρξατο διασπείρουσα διηγήσεις, ἐν αἷς ἡ ἀλήθεια ἐπιδεδίως μετὰ τοῦ ψεύδους ἐμίγνυτο. Διέδιδον λοιπὸν ὅτι κατ' ἀρχὰς ἡ Σάρρα, ἐν τοῖς τριόδοις ἀνατροφῆν σχοῦσα, ἀπετέλεσε μέρος ὁμάδος τινός ἀθιγγάνων, χορεύουσα ἐπὶ τοῦ σχοινίου κατὰ τὰς πανηγύρεις. Κατόπιν ἐπλασαν ὅτι ἔκλεπτε τὰ ὠρολόγια τῶν θεατῶν, ἐνῶ περιεφέρετο πρὸς σύναξιν χρημάτων μὲ χαλκοῦν δίσκον ἐν τῇ χειρὶ. Παρίστων αὐτὴν ὡς παμπόνηρον καὶ ραδιοῦργον, δυνηθεῖσαν νὰ ἐξαπατήσῃ μίαν καλὴν κυρίαν καὶ νὰ κερδοσκοπήσῃ ἐπὶ τῆς παραφροσύνης τῆς, υἰοθετουμένη ὑπ' αὐτῆς. Πᾶσαι αὗται αἱ συκοφαντίαι, ἃς ἐπανελάμβανον ἔκτοτε κατὰ τῆς Σάρρας ἔσχον τὴν αὐτὴν πηγὴν. Τόσφ δὲ φιληκόως αὗται ἠκούοντο, ὥστε χρόνος οὐ μικρὸς ἀπητήθη πρὸς ἐξάλειψιν αὐτῶν καὶ ἔκλαμψιν τῆς ἀληθείας.

Ἐν τούτοις τὸ δυστυχὲς κοράσιον, τὸ σκοπὸς προτιθέμενον τοῖς βλήμασιν ὠρισμένης σπειρας, ἠῤῥησε παρὰ τῆ θετῆ αὐτοῦ μητρί καὶ ἀπέβη περικαλλεστάτη νεανίς. Ἡ ἐκπαίδευσίς ἀνέπτυξε τὴν θαυμασίαν αὐτῆς νοημοσύνην καὶ ἰδιαιτάτη ἀνατροφή συντέεινεν εἰς διαμόρφωσιν τῶν φυσικῶν πλεονεκτημάτων τῆς καταστήσασα αὐτὴν μίαν τῶν μᾶλλον περιβλέπτων δεσποινίδων τῶν ὑψηλῶν κύκλων. Τὸ πρῶτον ὅτε ἐφάνη εἰς Govan-Garden, ἐν τῷ θεωρεῖο τῆς λαίδου Ὀδοννορ, ἐξεπλάγησαν πάντες ἐπὶ τῇ ἀρρήτῳ αὐτῆς καλλονῇ. Ἡ Πάττη μετὰ τῆς Νικολίνης ἐμελώδου τὴν λαμπρὰν ἐκείνην διωδίαν τῆς Traviata Πάντες διὰ μιᾶς ἐπαύσαντο ἀκούοντες, πάντα τὰ δίοπτρα, ὡς ἐκ συνθήματος, ἐστράφησαν πρὸς τὸ θεωρεῖον, καί, ἐν μιᾷ στιγμῇ, αἱ ἐπιφανεῖς ἀοιδοὶ εἶδον μόνον τὰ νῶτα τῶν θεατῶν. Τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν παρήγαγεν ἡ Σάρρα καὶ εἰς ὑψηλὰς συναναστροφάς, ἐν αἷς προσεκαλεῖτο μετὰ τῆς μητρὸς τῆς. Οἱ υἱοὶ τῶν εὐγενεστέρων οἰκογενειῶν διεφιλονείκουν τὴν τέρψιν τοῦ νὰ ὀρχηθῶσι μετ' αὐτῆς. Μετὰ χάριτος ψυχρᾶς πως ἡ νεανίς ἐδέχετο τὰς λατρείας ταύτας, ἀποσυρομένη κατόπιν παρὰ τῆ λαίδου, ἀφ' ἧς οὐδέποτε ἀπεμακρύνετο.

Ἡ Σάρρα ἦν τότε δεκαοκταετίας. Προτάσεις γάμου ἐγένοντο τῇ λαίδου Ὀδοννορ πολλάκις παρὰ πλείστων. Ὁ υἱὸς ὁμοτίμου τινός, ἑκατομμυριοῦχος, ὠραῖος, πνευματώδης, ἐνεγράφη ἐπίσης εἰς τὸν κατάλογον τῶν μνηστήρων, ἀλλ' ἀπεκρούσθη ὡς καὶ οἱ ἄλλοι. Ἡ Σάρρα εἰς πάσας τὰς προτάσεις ταύτας ἀπεκρίνετο ὅτι δὲν ἐπεθύμει νὰ συζευχθῇ, ὅτι ἀπεφασίσει νὰ μένη παρὰ τῆ εὐεργέτιδι αὐτῆς, νὰ ἐπιμέληται αὐτῆς, νὰ ὠραίξῃ τὰ τελευταῖα

ἔτη τοῦ βίου τῆς, ἀποδίδουσα διὰ φίλτρου πάντα τάγαθὰ ἅπερ παρ' αὐτῆς ἔλαβε. Παραχρῆμα φήμη διεσάρη, θεθεῖσα εἰς κυκλοφορίαν ὑπὸ τῶν κληρονόμων τῆς λαίδου Ὀδοννορ, ὅτι ἡ Σάρρα δὲν συνεζεύγνυτο ὡς ἔχουσα ἐραστήν. Προσέθετον μάλιστα ὅτι συνήντησαν πολλάκις αὐτὴν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, μόνην, πεζὴν, ραγδαίας βροχῆς πιπτούσης, εἰς Haymarket, μέλανα μανδύαν ἡμφιεσμένην. Καὶ ἐνῶ τόσας συκοφαντίας ἐλάμβανεν εἰς χρέωσιν τῆς, ἡ νεανίς ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς λαίδου, ὑπὸ τὴν ἡρεμον τῶν λυχνιῶν λάμψιν τὴν φωτίζουσαν τὴν ὠραιάν καὶ σοβαρὰν μορφήν τῆς, ἀνεγίνωσκεν εἰς ἐπήκουον τῆς θετῆς μητρὸς τῆς, νωχελῶς ἀνακεκλιμένης ἐπὶ μεγάλου κλιντήρος ἐν τῇ γωνίᾳ τῆς ἐστίας. Ἐνῶ δὲ ἡ βροχὴ ἐμαστίγου τὰς ὑέλους, ὁ ἀνεμος ἔπνεε σφοδρῶς συρίζων εἰς τὰς σκοτεινάς ὁδοὺς, ἡ παριστωμένη ὡς τρέχουσα εἰς συνεντεύξεις ἠγρύπνει διὰ φιλοστόργου ὁμματός ἐπὶ τοῦ βαθμηδὸν καταλαμβάνοντος τὴν προστάτιδα αὐτῆς ὕπνου, συνέχουσα τὴν ἀναπνοὴν τῆς μὴ ἵνα ἀφυπνίσῃ αὐτὴν.

Δὲν ἦτο ἐν τούτοις πραεῖά τις καὶ νωχελῆς νεανίς ἡ Σάρρα. Ἐν ταῖς φλεψὶν αὐτῆς ἀκάθεκτον ἔρρεε τὸ αἷμα τῆς Γυφτικῆς φυλῆς τῆς Τολμηρᾶ καὶ εὐρωστος, ὅτε ἐν συνοδίᾳ μετέβαιεν εἰς τὴν θήραν τῆς ἀλώπεκος κατὰ τὰ χλοερὰ πεδία τῆς Ἰρλανδίας τὸ φθινόπωρον, οὐδεὶς ἐπήδα μετὰ πλείονος ἐλαφρότητος καὶ θάρρους φραγμὸν ἢ ρύακα. Αἱ παρειαὶ τῆς τότε καθίσταντο πυριφλεγεῖς, οἱ δὲ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς βαθυκύανοι. Συσφίγγουσα τὰ χεῖλη καὶ συσπῶσα τὰς ὀφρῦς, ἔβαιεν, οἶνοι μεθυσκομένη ὑπὸ τῆς ταχύτητος τοῦ δρόμου οὐ ἦτο ἀκόρεστος, καὶ ἀφιεμένη, ὅλην ἡμέραν εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ περιπαθοῦς χαρακτηριστῆρός τῆς.

Ἡ λαίδου Ὀδοννορ ἐκ τοῦ βᾶθους τοῦ ὀχλήματός τῆς, παρηκολούθει διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὰς κινήσεις τῆς θετῆς κόρης τῆς τρεχούσης ἀπὸ ρυτῆρος διὰ τῶν ἀνθοσπάρτων πεδίων, τῶν μακρῶν δενδροστοιχιῶν τῶν δασῶν, καί, περιδεής, ἐκ τῆς ταχύτητος τοῦ δρόμου τῆς, ἔκραζεν αὐτῇ διερχομένη :

— Σάρρα, πρόσσεχε, παιδί μου !

Ἡ νεανίς ἔστρεφε τότε ὑπερηφάνως τὴν κεφαλὴν, καὶ μειδιῶσα τῇ εὐεργέτιδι, ἀπεκρίνατο :

— Μὴ φοβῆσθε, μητὲρ !

Τότε δ' ἐμετρίαζέ πως τὴν ὁρμὴν τῆς, εἶτα ἐκυριεύετο αὐτῆς ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς ταχύτητος, καὶ ἔσπευδε ὀπισθεν τῶν κυνῶν, αὐς ἠρέθιζε διὰ τῆς φωνῆς τῆς.

Διὰ τῶν ἀσκήσεων δὲ τούτων ἐγένετο ἤδη ὑπὲρ ποτε ὠραία. Ὅτε διήρχετο, ἱππεύουσα τὴν προσφιλῆ ἵππον τῆς Polly, εὐθυτενῆς ἐπὶ τοῦ ἐπιπέδου, φέρουσα τὴν ἐκ κυανοῦ ἐρριούχου ἀμαζονικὴν ἐσθῆτα, χυτὴν ἐπὶ τῶν θαυμασίων ὤμων τῆς, καὶ ἐπὶ τῆς χρυσῆς κόρης τῆς φαῖδον πῖλον. Μαστίζουσα διὰ τοῦ μαστιγίου τῆς τοὺς κλάδους, ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἀκολουθήσῃ τις αὐτὴν διὰ τοῦ βλέμματός. Συνήθως

σύντροφος τῶν περιπάτων τῆς τούτων ἦτο ὠραῖόν τι μέλαν κυνάριον, μὲ βοστρυχωτὸν μαλλίον καὶ οὐρὰν θύσανῶδη, περιπαθῶς ὑπ' αὐτῆς ἀγαπώμενον. Ἐνίοτε τὸ ἐλάμβανεν ἐκ τῆς κεφαλῆς, δι' ἀποτόμου τινος τρυφερότητος, τὸ ἔσφιγγεν ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς τόσον, ὥστε τὸ ἠνάγκαζε νὰ κραυγάζῃ καὶ ἠσπάζετο αὐτὸ κατόπιν ἐπὶ τοῦ μυστακώδους ρύγχους τοῦ. Ὁ νέος λόρδος Blossberry ἡμέραν τινὰ, καθ' ἣν ὑπὲρ τὸ δέον ἐπὶ sherry μετὰ lunch ἀνάμικτον, μὴ δυνηθεὶς νὰ κρατήσῃ ἑαυτοῦ, ἀνέκραζεν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν :

— Χιλίας γυνείας ἔδιδαν ἂν ἤμην εἰς τὴν θέσιν τοῦ σκύλου.

Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ νεανίς δὲν εἶχεν ἀγαπήσῃ. Ἡ καρδία αὐτῆς ἦν ἐλευθέρα, καὶ ὁ ὕπνος ὑπ' οὐδενὸς ταρακτώμενος ὄνειρου. Ἡστεῖζετο, ἐγέλα, διεσκέδαζεν, ὡς μικρὸν παιδίον, ἀλλὰ πάντα ταῦτα ἐξετέλει μετὰ τόσης σφοδρᾶς ζέσεως καὶ πεισμονῆς, ὥστε ἀπεκάλυπτεν ἐνεργητικὸν καὶ ἐπιτακτικὸν χαρακτῆρα. Εἰσῆλθεν οὕτω εἰς τὸ εἰκοστὸν ἔτος, ἀφιεμένη ἀμερίμως εἰς τὸν ροῦν τοῦ εὐδαίμονος βίου τῆς καὶ εὐχομένη οὐδὲν ἄλλο ἢ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς εὐδαιμονίας ταύτης.

Κεραυνοβόλημα ὅμως ἐρράγη αἰφνης ἐπὶ τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ τῆς. Ἡ λαίδου Ὀδοννορ ἀνευ ἀσθενείας, ἀνευ οὐδενὸς συμπτώματος δυναμένου νὰ προλάβῃ τόσον ταχέως ἐπελθὸν τέλος, ἀπέθανεν αἰφνης. Ἡ Σάρρα ἐθλίβη καιρίως. Ἐθρήνησε τὴν εὐεργέτιδά τῆς ὡς ἀληθῆ μητέρα καὶ εὐσεβῶς ἠγρύπνει ἐπὶ τοῦ τελευταίου ὕπνου τῆς, ὅτε ὁ λόρδος Mellivan-Crey, ἀφικόμενος παρὰ τῆ ἀδελφῆ του, καὶ ὡς οἰκοδεσπότης παραστάς, ἐπέταξε τῇ νεανίδι ν' ἀπομακρυνθῇ ἀμέσως τοῦ μεγάρου. Ἐν τῇ περιτάσει ταύτῃ, ἀπέδειξεν ἡ Σάρρα τὴν σταθερότητα τῆς καρδίας τῆς καὶ τὸ σθένος τοῦ χαρακτῆρός τῆς. Τολμηρῶς ἀντεπεξῆλθε κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, ἤλεγξεν αὐτὸν πικρῶς ἐπὶ τῇ ἀπρεπείᾳ τῆς συμπεριφορᾶς του καὶ κατέληξε λέγουσα ὅτι ἐφ' ὅσον ἡ λαίδου Ὀδοννορ εἶναι παρούσα ἐν τῇ οἰκίᾳ, αὕτη, ἡ ὡς κόρη αὐτῆς θεωρουμένη, οὐδέποτε θὰ καταλίπη αὐτήν.

Ἡ μουσὰρ αὕτη ὑπὸ τοῦ λόρδου προκληθεῖσα σκηνή, δύο βήματα μακρὰν τῆς κλίνης, ἐφ' ἧς ἡ λαίδου περιστεφῆς ἀνθεσιν ἀνεπαύετο, αὐστηρῶς κατεκρίθη, καὶ ἡ κοινὴ γνώμη, ἡ εὐμενῶς ὑπὲρ τοῦ λόρδου διακειμένη, ἀπέκλινεν ἤδη σπουδαίως ὑπὲρ τῆς Σάρρας.

Τὴν ἐπαύριον τῆς ἐνταφιάσεως τῆς θετῆς μητρὸς τῆς, ἡ Σάρρα, μὴ ἀναμένουσα τυπικὴν πρόσκλησιν, ἦν ὁ ἀντίπαλός τῆς βεβαίως ἤθελε τῇ ἀπευθύνη, ἀπεχώρησε παρὰ τῆ κυρίᾳ Στέβερτ, γυναικὶ παρήλικι καὶ λίαν σεβαστῇ, ἧτις εἶχεν ἄλλοτε διδάξῃ αὐτὴν τὴν ἀγγλικὴν φιλολογίαν.

Παρ' αὐτῇ ἀνέμενεν, ἐν μετριότητι ζωῆς, τὸ ἀποτελεσματῆς μεταξὺ τοῦ λόρδου καὶ αὐτῆς κληρονομίας δίκης.

Ὁ φυσικὸς κληρονόμος τῆς λαίδου Ὀδοννορ, σινιδῶν, ἄμα τῇ ἀρχῇ, ὅτι ἡ υἰοθεσία ἦν καθ' ὄλους τοὺς τύπους νόμιμος,

ἐνόησεν ὅτι ἡ ἔκβασις τῆς δίκης ἤθελεν εἶσθαι ἀναμφερήσως κατ' αὐτοῦ.

Μάτην ἠθέλησε, πρὸς ὑπεράσπισίν του, νὰ ἐπαγάγη τὴν δῆθεν ἀσθένειαν τοῦ πνεύματος τῆς ἀδελφῆς του, τὰς ἐνδείξεις, ἃς αὕτη ἔδιδε τῆς παραφροσύνης, τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου τοῦ τέκνου της, καὶ τὰς ἀβασίμους κατηγορίας, ἃς κατ' αὐτοῦ ἐπέριπτεν, οὐδὲν ἠδύνατο νὰ κατισχύσῃ κατ' ἐγγράφου υἰοθεσίας, καθ' ὅλας τὰς διατυπώσεις συντεταγμένου, δι' οὗ ἡ Σάρρα ἀπήλαυε τῆς κατοχῆς πάντων τῶν δικαιωμάτων, ὡς νόμιμον τέκνον.

Ὁ λόρδος λοιπὸν κατιδὼν ὅτι μάτην κοπιᾷ, καὶ ἀπελπὶς ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι οὔτε ἀκρῶ δακτύλῳ ἀψεται τῆς πλουσίας ἐκείνης περιουσίας ἐφ' ἧς μετὰ τόσης προσήλου ζέσεως τὸ ἀπληστον βλέμμα του, ἀπεφάσισε νὰ ἐξαναγκάσῃ τὴν Σάρραν, ἐπισείων αὐτῇ τὸ φόβητρον παρελθόντος σκανδαλώδους βίου, ὅπως παραιτηθῇ τῶν δικαιωμάτων της.

Ἐξηγόρασε λοιπὸν τινὰς ἐκδότας ἐφημερίδων, ὅπως δημοσιεύσωσι περὶ ἐκείνης, ἣν ἀπεκάλει τυχοδιώκτριαν τῶν τριόδων, τὰς αἰσχροτέρας συκοφαντίας, αἵτινες, ἄχρι τότε, ἔτονθοῦζοντο μόνον ἐκ τοῦ στόματος εἰς τὸ οὖς.

Τὸ ἐντιμον κοινόν, καταγανακτῆσαν ἐπὶ τῇ ἀναιδεῖ καὶ ἀτίμῳ ταύτῃ συμπεριφορᾷ κατὰ γυναικός, ἐξανέστη, καὶ ζωηρόταται συζητήσεις ἐξεργάγησαν μεταξὺ τῶν διατεινόντων ὅτι ἡ Σάρρα ἦν θρέμμα τριόδων καὶ τῶν ἰσχυριζομένων ὅτι ἦν ἀγνή καὶ ἄσπιλος κόρη.

Συνέβησαν δὲ ἐν τοῖς ὑψηλοῖς κύκλοις προκλήσεις αἰματηρᾶς σχοῦσαι συνεπειάς.

Ὁ νέος λόρδος Blosberry, ὁ ἄλλοτε διδοὺς χιλίας λίρας ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν τοῦ κυναρίου, ἐτρώθη ὑπὸ σφαίρας κατὰ τὸν γλουτόν, οὗ ἔνεκα ὑπέσκαζε δι' ὄλου τοῦ βίου.

Ὁ συνταγματάρχης Kennely ἐφόνευσε τὸν Ρονάρδον Σνίδλεϋ, ὡς εἰπόντα δημοσίᾳ, κατόπιν δειπνου, ὅτι ἡ Σάρρα τῷ εἶχε γράψει ἐρωτικὰς ἐπιστολάς.

Τὰ συμβεβηκότα ταῦτα, ἀναγραφόμενα ἐν ταῖς ἐφημερίσιν, ἀντὶ νὰ προλειαινῶσι τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὀρφανῆς, ἐπέτεινον τὸ σκάνδαλον ἀκρως.

Ἡ Σάρρα, μὴ δυναμένη ν' ἀκούῃ τῶν τῶσων κατ' αὐτῆς ἐκσφενδονιζομένων ἀτίμων συκοφαντιῶν, μετέβη εἰς Γαλλίαν, ὅπως ἐκεῖ ἀναμείνῃ τὸ τέλος τῆς δίκης.

Παραχρῆμα οἱ ἐχθροὶ της ἀνήγγειλαν ὅτι ἀπεδήμησε πρὸς πλείω κερδοσκοπίαν διὰ τῆς φιλαρεσκείας της, ὅτι προσεχῶς ἐμελλε νὰ ποιήσῃ ἐναρξιν ἐν τῷ ἱπποδρομίῳ τῶν Παρισίων, ὡς ἱππεύτρια τῆς ὑψηλῆς σχολῆς.

Ἄλλοι προσέθετον ὅτι ἦτο ἡ ἐρωμένη κούστριακοῦ τινος πρίγκιπος, ὅστις ἦρθε αὐτῆς ἐμμανῶς καὶ δι' αὐτὴν ἐδαπάνη αὐθιγὰ ποσά. Ἐφημερίς τις μάλιστα δημοσίευσεν ἀλληλογραφίαν ἰδιαιτέρου ἀνταποκριτοῦ, ἀφηγουμένου τὰ κατὰ τὴν ἀπίσκειν αὐτοῦ παρὰ τῇ Σάρρᾳ, ἐν τῷ λαμπρῷ αὐτῆς μεγάρῳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Villiez.

Περιέγραφε τοὺς πλήρεις ἀριστοτεχνημάτων θαλάμους, ἀνεπετάννυε μάλιστα τῷ ἀδιακρίτῳ κοινῷ τὰς θύρας τοῦ κοιτῶνος τῆς ὠραίας Ἀγγλίδος. Δι' ὅλων τῶν λεπτομερειῶν ἀνέφερε τὰ κατὰ τὴν ἐπιπλωσιν αὐτοῦ, παρεμφερεῖ τῇ ἐπὶ Λουδοβίκου ΙΕ' τὰς ἐξ ἀργυροκεντήτου μεταξῆς τοιχοστρώσεις, τὸ τῆς κλίνης ροδοχρόοις πτεροῖς περικόσμητον παραπέτασμα, τὰ πάντα, προσέτι τὰς τιγροδορὰς χρησιμευούσας ὡς τάπητας διὰ τοὺς θελκτικοὺς καὶ λευκοτάτους πόδας τῆς ἀξιολατρεύτου κόρης, ὅτε, μόνον τὸν ἔσω ἐκ σπηκικοῦ φέρουσα χιτῶνα καὶ λυσικόμος ἀνέμενε τὸ ἔσπερας τὸν πολυδάπανον ἔραστήν της.

Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον, ἡ Σάρρα εἶχεν ἐν πάσῃ ἡσυχίᾳ ἐγκαταστῆ εἰς Μαντόν, ἐν τινὶ ἀπλουστάτῳ οἰκίῳ, ὑπὸ τὴν φρούρησιν καὶ ἐποπτείαν τῆς δυσειδεστάτης κυρίας Στέβαρτ, ἀσχολουμένη εἰς γραφὰς τοπειῶν, αἵτινα ἔδιδε ταῖς κυρίαῖς ταῖς σνιστώσαις λαχεῖα ὑπὲρ τῶν ἀπόρων. Ἡ ἀγγλικὴ ἀποικία ἀηδίασε λίαν ἐπὶ ταῖς ψευδεστάταις ταύταις διαδόσεσι, καὶ διαμαρτύρησι, ὑπογραφεῖσα παρ' ὅλων τῶν συμπολιτῶν τῆς μὲς Ὀδονορ, ἐστάλη εἰς τὴν ἐφημερίδα τοῦ Λονδίνου, ἥτις ὁμως δὲν τὴν ἐδημοσίευσεν.

Ἄλλ' ὁ χρόνος ἐμελλε νὰ ἐπενέγκῃ μετατροπὴν τῶν γεγονότων τούτων καὶ ἱκανοποιήσιν τῇ θετῇ κόρῃ. Ἐκβασίς τῆς δίκης μετὰ πολλοῦ πάθους ὑπὸ τῶν δύο συνηγόρων ὑπερασπισθείσης ὑπῆρξεν ἡ πλήρης ἀποκατάστασις τῆς Σάρρας. Ὁ συνηγόρος αὐτῆς, ἀνὴρ φήμης πολλῆς ἀπολαύων, μέλος τοῦ κοινοβουλίου, στωμύλος καὶ δεινὸς ρήτωρ, ἐπάταξε πάσας τὰς ἐνδείξεις τῆς ἀτιμίας καὶ συκοφαντίας, ἃς διέσπειρεν ὁ ἀντίπαλος τῆς Σάρρας, καὶ τὸ δικαστήριον σκληρὰς παρατηρήσεις ἐξενεγκόν τῷ Mellivan ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς μὲς Ὀδονορ. Ἄλλ' ἐν τούτοις ἐξ ὅλων τούτων τῶν διαθρολληθεισῶν φημῶν ἔμεινέ τις ἀσθενὴς ἡχώ. Πολλοὶ δὲ ἔλεγον ἀκόμη, σεῖοντες τὴν κεφαλὴν.

— Ἀδιάφορον, δὲν γίνεται ποτὲ τόσος καπνὸς χωρὶς ὀλίγη φωτιὰ.

Ἡ Σάρρα, κυρία γενομένη τῆς κολοσιαίας ἐκείνης περιουσίας ἀπεστράφη τὴν Ἀγγλίαν. Ἐσκέπτετο ὅτι τῇ ἦν ἀδύνατος ἡ ἐπὶ πλείον παρατάσις τοῦ βίου της, ἐν αὐτῇ, καὶ πάντοτε ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς κυρίας Στέβαρτ διατελούσης παρ' αὐτῇ ὡς δράκοντος τὸ Χρυσοῦν δέρας φυλάττοντος, ἤρξατο τῶν περιοδιῶν. Ἐν τῷ αἵματι αὐτῆς ἐνυπῆρχε τὸ πάθος τῆς μεταναστεύσεως παρασύρον εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ κόσμου τὴν Ἀθιγγανικὴν φυλὴν, ἡ δὲ ἐλευθέρᾳ ἀγγλικῇ ἀνατροφῇ διηκουόλυε τὰς πρὸς τὴν ἀεικινήσιαν ὀρέξεις της, καὶ διαδοχικῶς ἐπεσκέφθη τὴν Ὀλλανδίαν, Γερμανίαν, Ἰσπανίαν, Ἰταλίαν καὶ Αὐστρίαν. Ἐπὶ τρεῖς μῆνας τὸ φθινόπωρον, ἤρχετο καὶ ἐνεκαθίστατο εἰς Παρισίους μισθοῦσα ὠραῖον ἐπιπλωμένον οἰκημα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ραίχ, καὶ μετὰ τῆς Στέβαρτ, διέτρεχε τὰ καταστήματα, ἡγόραζε τὰς προμηθείας της, ὡς ναύτης μέλλων νὰ ἐπαναλάβῃ τοὺς πλόας του.

Μεθ' ὃ ἀνεχώρει διὰ Trouville, Dieppe ἢ Arcançon, καὶ διετελεῖ ἐπὶ πλοίου τοῦ Ὀκεανοῦ ἐν ἀπολύτῳ γαλήνῃ. Ἐν αὐτῷ ὅτε μὲν ἄδουσα, ὅτε δὲ κλειδοκυμβαλίζουσα, ὅτε γράφουσα θαλασσίους εἰκόνας, ἡ ἀναγινώσκουσα διήρχετο τὸν χρόνον τερψιθύμως. Ἐσθ' ὅτε προσεκάλει ἐν αὐτῷ συναναστροφὰς, ἐδίδου χορούς, καθ' οὓς ζωηρὰ πάντοτε ὡς ἔλαφος, ἐστροβίλιζε εἰς τὸν βραχίονα νεανίου, ὃν αἰφνης ἀφίεσα ἐλάμβανεν ἄλλον, καὶ οὕτω καθεξῆς, οὐδένα προτιμῶσα, εἰς οὐδένα προσέχουσα, ἢ εἰς τὸ πῶς νὰ διασκεδάσῃ ἑαυτὴν καὶ τοὺς ἄλλους, καὶ νὰ φαιδρύνῃ τοὺς συγκεκλημένους.

Ἡ ἀγαθὴ Στέβαρτ ἐγίνωσκε καλῶς τὸν χαρακτήρα αὐτῆς, εἰθίζε δὲ νὰ λέγῃ ὅτι ἔχει ἐνίοτε ἠλεκτρικὰς κρίσεις, καθ' ἃς, ὅστις ἤθελεν ἐγγίσῃ αὐτὴν, θὰ ἤσθάνετο τὸ ἠλεκτρικὸν ρευστὸν πάραυτα. Προσετίθει δὲ αὐτῇ :

— Ἐνόσῳ, πεφιλημένον τέκνον μου, δὲν ἀγαπᾶτε, ὅλα ταῦτα ἔχουσι καλῶς. Ἀλλὰ θὰ εἶναι φρικαλέον ὅταν ἀγαπήσετε. Προσπαθήσατε, Σάρρα, ὅπως ἐκείνος, ὃν θ' ἀγαπήσατε, σὰς ἀγαπήσῃ.

Καὶ μετὰ μητρικοῦ μειδιάματος, ἡ γράια κυρία προσετίθει ἔτι :

— Ἄλλως τε, ὑπάρχει ἀνὴρ ἔχων τόσῳ μικρὰν ιδέαν τοῦ ὠραίου, ἵνα μὴ σὰς λατρεύσῃ;

Ἡ ὠραία Ἀγγλὶς ἐστροβίλιζε τότε ἐπὶ τοῦ ἐνός ποδὸς καὶ λαμβάνουσα τὴν μίαν τῶν πλοκάμων τῆς γοαίας φίλης της,

— Νομίζω ὅτι δὲν ἔχω καρδίαν, προσφιλὴς μοι, Στέβαρτ, ἔλεγε παιδρῶς, καθότι οὐδέποτε ἤσθάνθην αὐτὴν πάλλουσαν.

Ὅσον οὐπὼ συμπληρῶ τὰ εἴκοσι πέντε ἔτη, καὶ ἀκόμη δὲν ἔσχον ἀληθὲς φίλτρον ἢ διὰ τὴν μητέρα μου, δι' ὑμᾶς καὶ διὰ τὸ κυνάριον μου Jur. Εἶναι τοῦτο φυσικόν; Οὐδεὶς ἐξ ἐκείνων τῶν ὠραίων νέων, οἵτινες πρὸ πολλῶν ἐτῶν μὲ περιστοιχοῦσι λατρεύοντές με εἰς ὄλας τὰς γλώσσας τῶν χωρῶν, ἃς διεδράμομεν μοὶ ἐφάνη ποθητὸς ὡς σύζυγος. Πάντες ἐνησχολοῦντο πολὺ περὶ ἑαυτῶν, ἦσαν πάντες περιφρόντιδες καὶ πολυμέριμνοι περὶ τῶν ὑποθέσεων των καὶ τῶν μικρῶν ἐπιτυχιῶν των. Τούτους θεωρῶ ὡς ὠραίας εἰκονογραφίας τῶν θυμῶν, πάσας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σχεδιογραφηματος κοπεῖσας. Χαιρετῶσι πάντες διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, δι' ἀποτόμου τινὸς κινήσεως τῆς κεφαλῆς, πάντες ἔχουσι τὴν αὐτὴν σκαιὰν καὶ ἀνοστον συνδιάλεξιν, ἱππεύουσιν ἐπιδειξίως πάντες, οὐδεὶς πράγματι διαφέρει τοῦ ἄλλου. Εἶναι εὐάρεστοι πρὸς στιγμὴν, ὄχι ὁμως ὅπως σκέπτηται τις περὶ αὐτῶν συνεχῶς. Ἄλλως τε εἶναι ἀρα τόσον ἀναγκαῖον ν' ἀγαπήσῃ; Μὴ δὲν ζῶμεν καλῶς ἡμεῖς οἱ δύο; Μὴ τὸ οἰκημῶ μας δὲν εἶναι κομψότατον; Μὴ δὲν ἀπολαύομεν πληρεστάτης ἐλευθερίας, εἰς ἀπόκτησιν τῆς ὁποίας ρέουσι ποταμοὶ αἱμάτων; Μὴ δὲν μεταβαίνομεν ὅπου θέλομεν. Ἄς μένωμεν λοιπὸν ὡς εἴμεθα, ἀμεριμνῶσαι περὶ τοῦ μέλλοντος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΙΑΤΡΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

ΥΠΟ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΛΑΪΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

ΕΚΤΥΠΟΥΜΕΝΟΝ ΕΙΣ 10,000 ΑΝΤΙΤΥΠΑ

Ἐὰν ὑπῆρξε, καθ' ἅπασαν τὴν διάρκειαν τῆς νεωτέρας ἱστορίας ἐποχὴ πλήρης δράσεως, ἐξόχως ἐνδιαφέρουσα τὴν ἀνθρωπότητα εἶνε αὕτη, ἀδιαφιλονεικῶς ἢ τελευταία εἰκοσιπενταετία τοῦ παρελθόντος 19' αἰῶνος. Ὀλόκληρον αὐτὴν πληροῖ τὸ μέγα δράμα τῆς **Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως**, μὲ τὰς θυελλώδεις αὐτοῦ παραμονάς, μὲ τὰς αἱματηρὰς ἢ μεγαλοπρεπεῖς σκηνάς του, μὲ τὰ βαρυσήμαντα ἀποτελέσματά του, ὧν τὸν ἀντίκτυπον συναισθάνεται ἔτι καὶ σήμερον ὁ ἡμέτερος πολιτισμός.

Τὴν ἐποχὴν ταύτην τὴν πλήρη δράσεως, ἠδυνήθη ἀπαραμίλλως ν' ἀπεικονίσῃ ὁ ἐξοχος μυθιστοριογράφος, ὁ ἀμίμητος καλλιτέχνης **ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΔΟΥΜΑΣ** ὁ πατήρ, περιέλαβε δὲ αὐτὴν ὀλόκληρον εἰς πέντε μεγάλας εἰκόνας, ἥτοι εἰς τὴν ἄλυσιν τῶν ἱστορικῶν μυθιστορημάτων **Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα, τὸ Περινδέραιον τῆς Βασιλίσσης, ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ, ἡ Κόμησσα Σαρνύ, ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου**. Τὸ μέγα τοῦτο ἔργον διεξέγαγε μὲ τὴν συνήθη αὐτοῦ δεξιότητα ὁ ἐπιφανὴς μυθιστοριογράφος, καὶ ὁ ἀναγνώστης, ἐνῶ θέλγεται παρακολουθῶν τὰς τύχας καὶ τὰς δραματικὰς περιπετείας τῶν ἡρώων τοῦ βιβλίου, παρευρίσκεται ἅμα εἰς τὰ ποικίλα ἐξοχα συμβάντα τῆς ἐποχῆς καὶ ἐκμανθάνει τὴν ἱστορίαν τῶν χρόνων ἐκείνων, οὐχὶ διὰ τῆς ξηρᾶς ἱστορικῆς ἀφηγήσεως τῶν συμβάντων, ἀλλὰ διὰ τῆς ζωντανῆς, οὕτως εἰπεῖν, ἀναπαραστάσεως τῶν σκηνῶν τοῦ δράματος.

Ὅποια ἐξοχος καὶ μεγάλη ἐποποιΐα! ὅποια θαυμαστὴ σειρά δραματικῶν ἐπεισοδίων! Αἱ σκηναὶ καὶ τὰ πρόσωπα ἐκτυλίσσονται καὶ παρέρχονται ἀδιακόπως πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ ἀναγνώστου. Ἰδοὺ ὁ **Καλιόστρος**, ὁ μέγας μυστηριώδης ἀνὴρ, ὁ πανίσχυρος ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθέρων Τεκτόνων, ὁ θαυμασιὸς μάγος, ὁ γινώσκων τὰ παρελθόντα καὶ προβλέπων τὰ μέλλοντα· ἰδοὺ ὁ **Μέσμερ** καὶ τὸ θαυμαστὸν φαινόμενον τοῦ ζωϊκοῦ μαγνητισμοῦ. Ἰδοὺ ὁ καλὸς κάγαθος, ἀλλ' ἀδύνατος τὸν χαρακτῆρα, βασιλεὺς **Λουδοβίκος ὁ 18'** καὶ ἡ ἐπίχαρις καὶ γόπσσα ἀλλ' ἀλαζὼν αὐτοῦ σύζυγος **Μαρία Ἀντωνιέττα**, ὧν ἀμφοτέρων αἱ κεφαλαὶ μέλλουσι νὰ κυλισθῶσι μετ' ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἰκρίωματος ἰδοὺ ἡ μεγάλη καὶ καταχθόνιος **σκευωρία τοῦ περιδεραιοῦ**· ἰδοὺ τὰ **προανακρούσματα τῆς Ἐπαναστάσεως**, ἡ **συντακτικὴ Συνέλευσις**, ἡ **ἄλωσις τῆς Βαστίλλης**· ἰδοὺ ὁ **Μιραβώ** ὁ θεσπέσιος ῥήτωρ, ὁ βίος καὶ ὁ θάνατός του· ἰδοὺ αἱ **πρῶται σφραγαί**, καὶ αἱ πρῶται τοῦ λαοῦ ἐξεγέρσεις· ἰδοὺ οἱ ἐπιφανεῖς ἄνδρες τῆς Ἐπαναστάσεως ὁ **Δαντόν**, ὁ **Μαρά**, ὁ **Ροβεσπιέρρος**, ὁ **Σαιν - Ζούστ**, ὁ **Κάμειλλος Δερμουλέν**· ἰδοὺ ἡ **φυγὴ**, ἡ **σύλληψις** καὶ **φυλάκισις** τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας· ἰδοὺ αἱ **αἱματηρὰ ἡμέραι τοῦ Σεπτεμβρίου**, ἡ **δίκη** καὶ ἡ **κατὰδίκη** τοῦ **Λουδοβίκου 18'**, ἰδοὺ ἡ **Συνέλευσις** καὶ ἡ φοβερὰ ἐποχὴ τοῦ **Τρόμου** καὶ ἡ **λαιμητόμος**, ἀδιακόπως θερίζουσα καὶ ἡ **φρικτὴ πᾶλη** τῶν κομμάτων, καὶ αἱ **ἄθεμιτοὺργίαι** τῶν **δημηγωγῶν** καὶ τὰ **μυρτώρια** τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας καὶ τὰ **βιάσματα** τοῦ ταλαιπώρου **βι-**

σιλόπαιδος, τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου, εἰς χεῖρας τοῦ παλαιογράφου **Σίμωνος** καὶ τὸ ἐγχειρίδιον τῆς **Καρλόττας Κορδαί** καὶ τόσα ἄλλα ἀναρίθμητα.

Τοιοῦτου μεγάλου ἔργου ἡ ἀπόκτησις ἐπιβάλλεται εἰς πάντα φιλομαθῆ. Δὲν ὑπάρχει ἔργον, τοῦ ὁποίου ἢ ἀνάγνωσις νὰ παρέχῃ τόσον τέρψιν καὶ τόσον ὠφέλειαν, δὲν ὑπάρχει βιβλίον κινουῦν περισσότερον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, ὅστις ἐξ αὐτοῦ θὰ διδαχθῆ πῶς ἐπῆλθεν ἡ σημερινὴ πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ κατάστασις τοῦ κόσμου. Ἡ διεύθυνσις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, ἢ μὴ συνειθισμένη εἰς ἀγυρτικῶς πομπώδεις, ἀλλ' ἀνεκτελέστους, ἐπαγγελίας, ἀλλ' ὡς συναισθανομένη τὴν ἠθικὴν εὐθύνην, αἰείποτε ἀγαθοῦσα εἰς πέρας τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα μετ' ἐπιμελῆ ἐκλογὴν ἀνέλαβε, νομίζει ὅτι προσφέρει ἐκδούλευσιν ἀληθῆ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώστας, ὡς θὰ δυνηθῶσι νὰ κρίνωσιν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἐκ τῶν κατωτέρω ὄρων:

Τὸ ἔργον ἐκδοθήσεται κατὰ τεύχη **ἐξ 8 μεγάλων σελίδων ἕκαστον καὶ καθ' ἑκάστην πρῶτῶν ἐκδοσέων**, ὅπως δὲ τοῦτο καταστῆ εὐωνον καὶ προσίτων εἰς πάντα τὰ βιβλίοντα καὶ αὐτῶν τῶν ἀπορωτάτων,

**θὰ τιμᾶται μόνον ἕκαστον τεύχος
λεπτὰ πέντε.**

Πέντε λεπτὰ μόνον, ὅσα δίδετε δηλαδὴ εἰς τὸν ὑποδνηματοκαθαριστήν σας. **Πέντε λεπτὰ** καὶ ἀντὶ τοῦ εὐτελεστάτου τούτου ποσοῦ θὰ ἔχητε πνευματικὴν πανδαισίαν ἐκλεκτὴν δι' ὅλης τῆς ἡμέρας, ἀνάγνωσμα καταθέλων ἅμα καὶ διδάσκον.

Πέντε λεπτὰ πανταχοῦ θὰ πωλῆται ἕκαστον τεύχος, **πέντε λεπτὰ** εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πρωτευούσης καὶ **πέντε λεπτὰ** καὶ εἰς τὴν μᾶλλον ἀπόκεντρον πόλιν τῶν ἐπαρχιῶν τῆς Ἑλλάδος. Διότι διὰ τὸ ἔργον τοῦτο ἡ Διεύθυνσις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** δὲν δέχεται συνδρομητὰς· μόνον πρὸς εὐκολίαν ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωσιν ν' ἀποστέλλῃ ἐν Ἀθήναις, ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ τόσα τεύχη, ὅσων τὴν τιμὴν πρὸς 5 λεπτὰ ἕκαστον ἠθέλε προπληρῶσει ὁ βουλόμενος. **Πέντε λεπτὰ ἐπίσης** θὰ τιμᾶται ἕκαστον τεύχος καὶ διὰ τὸ ἐξωτερικόν, προστιθεμένων μόνον τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν, ἅτινα ἀναλογοῦσι πρὸς **3 λεπτὰ** δι' ἕκαστον τεύχος, ἥτοι πρὸς **λεπτὰ 8**.

Ἡ ἐκδοσις ἀρχεται ἀπὸ τῆς 1ης Ὀκτωβρίου, τὸ δὲ πρῶτον τεύχος μετὰ τοῦ χρωματιστοῦ ἐξωφύλλου

ΔΙΑΝΕΜΗΘΗΣΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

Ἡ Διεύθυνσις τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων** δέχεται ἀπὸ τοῦδε **προπληρωτέας** παραγγελίας ἀποστολῆς φύλλων.

Ἡ καθ' ἑκάστην πώλησις ἐν Ἀθήναις θὰ ἐνεργῆται διὰ τοῦ ἐνταῦθα Κεντρικοῦ Πρακτορείου τῶν Ἐφημερίδων, ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δὲ διὰ τῶν ὑποπρακτορείων αὐτοῦ καὶ τῶν διαφόρων ἀνταποκριτῶν τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ ἢ πώλησις θ' ἀνατεθῆ τοῖς κκ. ἀνταποκριταῖς ἡμῶν.

Τεύχη θὰ πωλῶνται καὶ ἐν τῷ γραφείῳ τῶν **Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων**, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ
Ὁδὸς Προαστείου ἀρ. 10
Ἐν Ἀθῆναις

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΔΕΚΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟΥΔΕ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΓΕΑ
ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑΙ
ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΦΥΛΛΩΝ